

PA

8477

B88AG4

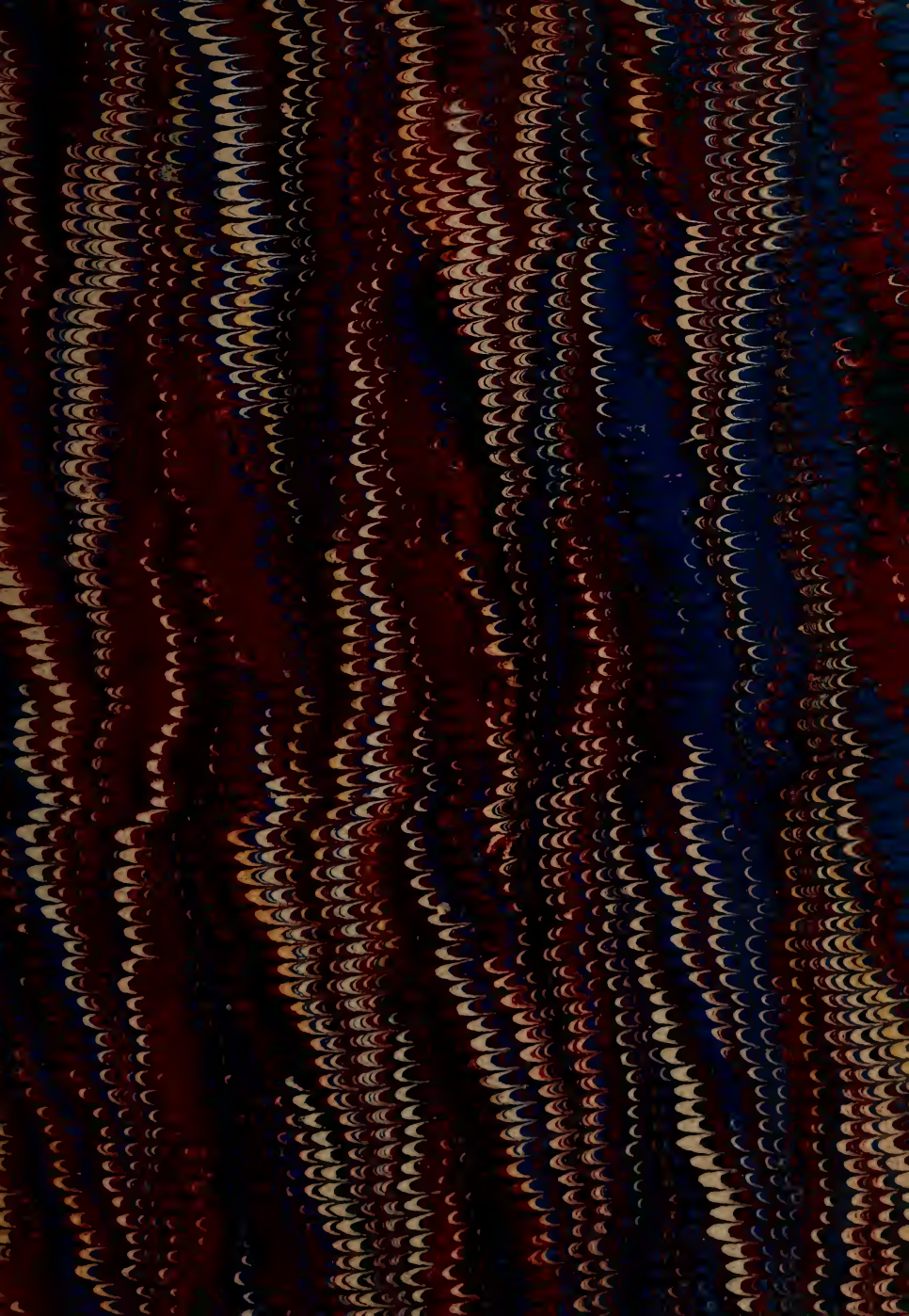
LIBRARY OF CONGRESS.

[SMITHSONIAN DEPOSIT.]

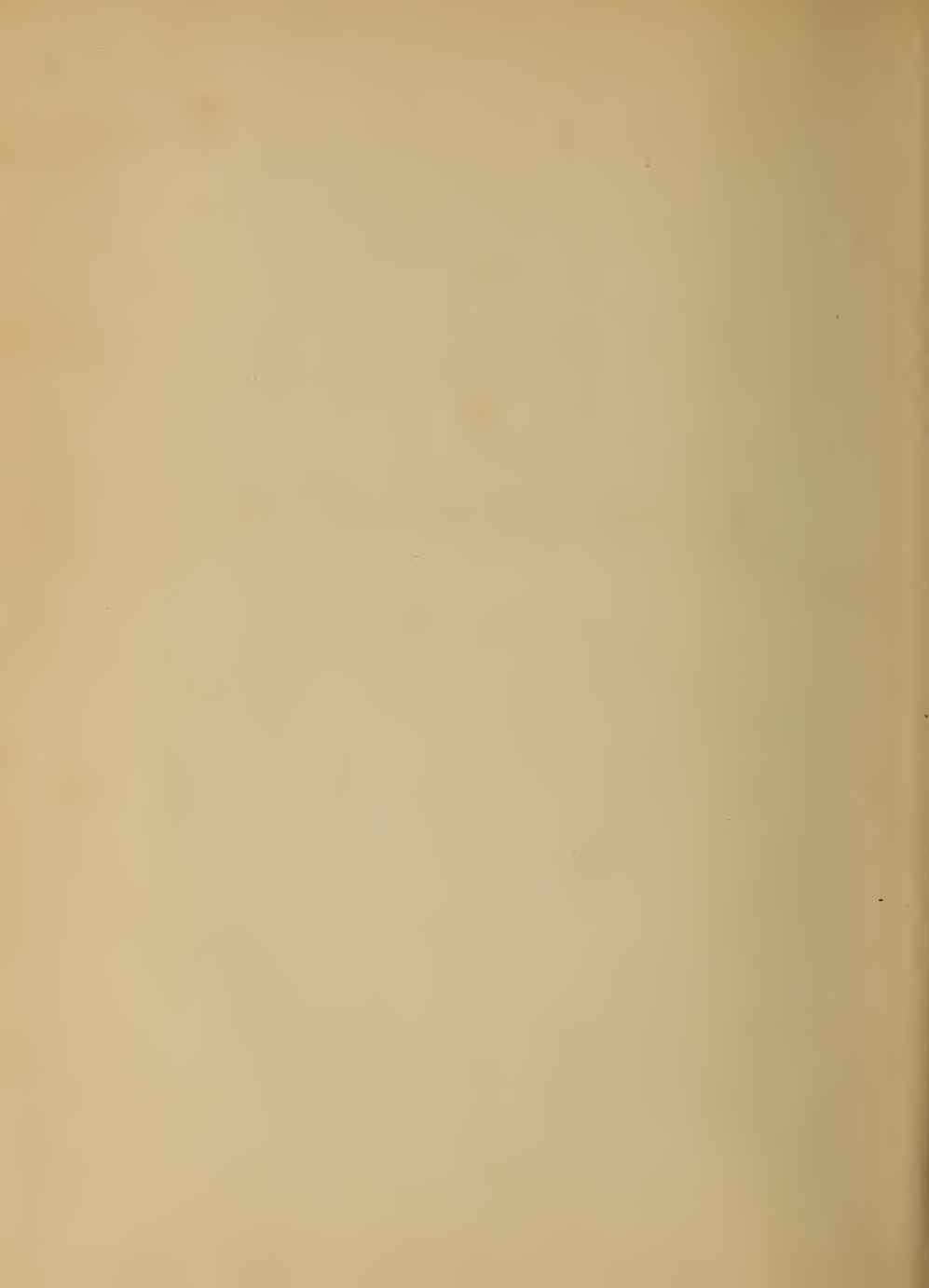
Chap.

Shelf

UNITED STATES OF AMERICA.

XVII

DE

DIIS ARCTOIS

LIBRI SEX.

21073A 2110

LIBRARY

C. GEORGII BRUNII
DE
DIIS ARCTOIS
LIBRI SEX.

Georgii Brunii

HOLMIÆ,
EX OFFICINA F. BOGISLAI NESTII.
MDCCCXXII.

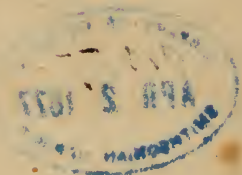
PA8477

B88A64

DEPARTMENT OF THE ARMY

THIS ARCTIC

LIBRARY

RECEIVED

OFFICE OF THE ADJUTANT GENERAL

WASHINGTON

20017-44

RERUM EXTERNARUM MINISTRO,
ACADEMIÆ CAROLINÆ CANCELLARIO,
REGG. ORDD. EQUITI ET COMMENDATORI,
ORD. REGIS CAROLI XIII, LEGIONIS
HONOR. REG. GALL. CUM INSIGNI GRANDIORI,
ORD. REG. BORUSS. CUM INSIGNI
AQUILÆ NIGRÆ ET RUFE,
ORDINISQUE REG. HUNGAR. S. STEPHANI
CUM MAJORI CRUCIS INSIGNI EQUITI,
ILLUSTRISSIMO ATQUE EXCELLENTISSIMO COMITI,
DOMINO,
LAURENTIO VON **ENGSTRÖM**,
SUMMO LITTERARUM FAUTORI.

THE
JOURNAL
OF
THE
AMERICAN
SOCIETY
OF
MUSICIANS
AND
COMPOSERS
FOR
THE
YEAR
1880
PUBLISHED
BY
THE
SOCIETY
OF
MUSICIANS
AND
COMPOSERS
NEW YORK

LAURENCE & KNIGHT

DE

DIIS ARCTOIS

LIBER PRIMUS.

THE

OLIVE LEAF

AND THE

DE
DIIS ARCTOIS

LIBER PRIMUS.

MAJORUM divos, formidatosque gigantas,
Pernicesque canam nanos. Tu, gloria Lundæ,
ENGESTROEMIADES, cujus sub nomine cunctæ
Doctrinæ florent, juvenilibus adnue cœptis.
TE novi, mentemque piam, vultusque serenos.
Respicias equidem placidus vestigia functi
Vatis adorantem Latii, quem (flebile) Musæ
Planxerunt, plangentque diu. Cum contigit illi
Non laudes memorare tuas, præsentia certe
His (non fallor enim) præludere numina gaudent.

PRINCIPIO neque terra parens, neque cærula terram
Quæ freta concutiant, neque erat perlucidus æther:
Sed tantum flammis australibus æstuat amplum
Hinc mundi spatium, torpet borealibus illinc

Frigoribus. Tandem coëunt primordia rerum
In vastum barathrum, spissa caligine sæptum.
Altera pars candet, tepidos quæ vergit ad austros,
Flammarum assiduos patria exhalante vapores:
Altera pars canet nivibus, contraria mundo
Quæ calido. Tractus ubi dissolvere gelatos
Scintillæ volucres, et confluxere repente
Vitales guttæ; levibus spirantibus auris,
Nascitur ore ferox, animoque Hymerus acerbo.
Non tantum nostros manibus confringere montes
Posset, et oceanum pedibus peragrarè profundum;
Sed latas etiam terras transmittere passu,
Exemploque pilæ lunam jactare revulsam;
Quin solus mundum, quantus patet undique, firmis
Ex fundamentis alio devolvere totum.
Tantus erat, talisque gigas. Ne conjugis expers
Prole careret item, lævæ sudoribus alæ
(Admiranda quidem memoro) cum virgine pigris
In somnis cretus juvenis. Pugnancia rerum
Semina vivificis iterum se motibus inter
Concurrunt. Mox vacca replet mugilibus auras
(Audumblæ nostri nomen fecere priores),
Quæ gelidos depasta sales lactantibus atrum
Uberibus nutrit monstrum, fingitque venustam
Lingendo formam, qualem (si dicere fas est)

Numinis esse decet; sic majestate verendus;
Sic prodit dulci radiatus lumine Buro:
Quo clemens genitus Bœrus; dein maximus illi
Odinus superûm, Viloque, Veusque creati.
Hymerum fratres, materno a sanguine quamvis
Huic juncti, leto sternunt. Vis tanta cruoris
Vulneribus manat, genus ut crudele gigantum,
Quos dicunt Thursos, late stagnantibus undis
Demergat sanies. Subitum tamen effugit æquor,
Servata consorte tori, Bergelmus. Iniqui
Hinc rursus natî. Cum jamjam luce carentis
Bœridæ spectant immanes corporis artus,
Immensum in barathrum abjiciunt. Cum dentibus ossa
Prærupti fiunt montes, scruposaque saxa:
In glebas abeunt carnes: e sanguine fluctus
Proveniunt pelagi, fontes, amnesque sonori;
Mutatisque virent silvosæ crinibus oræ:
Jactato tandem cerebro, vaga nubila surgunt.

Sic ingens olim tellus formata, feræque
Rupes cum ponto, qui terras alluit omnes:
Sic plantæ. Sed adhuc, veluti sine culmine templata,
Machina vasta caret radioso fornice. Magnam
Ut cæsi calvam suspendit in aëre nisus
Viribus Odinus validis cum fratribus, inde
Crescit honos operi. Celsis compagibus acres

Imponunt ignes, ne majestatis abesset
Quidquam terrarum decori. Dabat æstifer ortus
Materiem. Quoniam stellæ subterque supraque
Ardentes errant, et sol violentius almam
Torret humum, statuunt leges labentibus astris,
Ac solis radiis, totus ne candeat orbis,
Ingentem obducunt clypeum. Volventia sæcla,
Et servant annos, tali ratione, diesque.

Thursorum interea proles, ut fama, nitentem
Nox enixa Diem nato de stirpe deorum.
His pater omnipotens currus donavit equosque;
Scinfaxen, cujus totum juba lumat orbem;
Rimfaxen, cujus frenis spumantibus usta
Gramina rorantur, vicibus concordibus umbras,
Ut lucēs regerent, æquis labentibus annis.

Haud aliter solis Sol, lunæ Luna citatis
Curribus impositi nitidas moderantur habenas
Cornipedum, lustrantque suis fulgoribus æthram.
Has coeli flammās, quæ cetera lumina vincunt,
Ecce gigantea generati ex gente, lupinasque
Induti formas, cursu contingere certant
Atque vorare. Metu volitant per inania semper
Germani pavido, fugiuntque sequentia monstra.

Qui veluti vermes calidæ telluris in imis
Visceribus latuere prius, sollertibus aucti

Mentibus emergunt (quoniam diis illa voluntas)

Præstantes nani puras ad luminis oras.

Ex horum numero, desunt firmamina moli

Cum superimpositæ, sibi quattuor ilicet ingens

Odinus sumens, vastas in corpore habentes

Exiguo vires, Eurum, Zephyrumque, Notumque,

Et Boream, fratres, supponit quattuor illos

Cardinibus mundi; sic non ruit arduus æther.

Hæc postquam placuere satis, tria numina binas

E truncis formant species. Primus dedit haustus

Illis æthereos: animis cœlestibus alter

Deinde sui fecit similes: tum tertius usque

Divinos tribuit vultus, blandasque loquelas:

Hinc totum terris hominum genus Ascus et Embla,

Qui mites primi superos coluere, propagant.

Cumque rotunda fuit tellus, inclusaque vasto

Gurgite; dant diris habitare gigantibus uda

Litora, concedunt virides mortalibus ægris

Quas muris sæpsere plagas, medioque quietas

Orbe sibi ponunt sedes, et lucida tecta.

Jamque hic Boerides solio spectatur in alto,

Insignis thorace gravi, radiosque vomenti

Casside, fundentique leves per nubila flammæ

Terribili gladio. Gemini comperta loquaces

Omnibus ex terris referunt in mœnia corvi.
Stant etiam bis sex aurata sedilia magnis
Illius natis, humano sanguine cretis
Ac divis (Æsos veteres cognomine dicunt),
Qui lucis gaudent, templisque, arisque sacratis.

Eminet hos inter cunctos Tellure creatus,
Thorus magnanimus, fratrum validissimus. Ille
Circumdans membris augmentia cingula vires,
Et dextra prensans validum de more Miolnum,
Curru subjungit speciosos cornibus hircos,
Et flammæ spargit, cœlumque tonitribus implet.

Vix hoc inferior spiras, Tyre, pace cruenta
Bella manente, ferox animo, vultuque. Sed alto
Tranquillo Vidar taciturnior ore minatur
Sublimi, superos qui proteget instar ahenæ
Turris, cum venient fatalia prælia mundo.

Prævalidus, casusque velut præsagus acerbi,
Circumfert oculos expertes luminis Hoeder.

Sed nondum Valo, qui tecta sacrata cruore
Perfundet fœdo, fruitur vitalibus auris.

Adsidet egregius formæ, notusque sagittis,
Pugnantesque juvat gentes interritus Ullus.

Ipsa potestatem superum vis frangeret ingens,
Ni mira pollens bonitate coërceat ultro
Lucenti vultus formosior æthere Balder;

Balder, Frigga, tuus, divorum hominumque voluptas,
Cujus funduntur per colla nitentia crines
Flavescentes, oculique micant; ceu, flatibus olim
Sedatis, purus pelago resplendet olympus.

Jamque illi rosea vernat lanugine natus,
Forsetes, placidi dulcis genitoris imago,
Unus coelestum qui servantissimus æqui est.

Cernitur hic etiam quamvis de gente Niorder
Humana cretus, qui temperat æquoris undas,
Ignes æstiferos, tempestatesque sonoras,
Et largitur opes clemens mortalibus ægris.

O fortunati juvenis generose Niordri,
Præcipuum, Frejere, decus, tu solibus arva,
Fecundas pluviis, tibi vere novalia primo
Culta virent, tandemque tumet maturior annus.

Qui cœlum, terrasque sacra dulcedine Brago
Permulcet, superis intermanet. Illius ore,
Ceu rivus grato miscetur murmure, milis
Sermo fluit, blandisque gemit concentibus æther.

Hemdalus ecce novem genitus (mirabile dictu)
Virginibus media somno vix nocte gravatur,
Audituque suo crescentes percipit herbas,
Et visu rumpit tenebras, pelagumque, solumque.

Ingenio fallax, caput insanabile, Locho,
Quem mala Farbautæ quondam Laufseja giganti

Enixa est, Æsorum etiam versatur in aula.
Corporis huic similis levitas. Ubi tegmina plantis
Induxit geminis, vasti per inania mundi
Huc illuc fertur, nimboque fugacior omni est.
Inde istum nemo positas veneratur ad aras.

Nec non sunt magnis radiantia tecta deabus,
Quas appellavere patres Æsynidas. Harum
Clara Fioguini suboles, pulcherrima Frigga,
Cœlesti turba circumdatur. Illa potentis
Conjux Odini princeps, et gnara futuri est.
Umbrae consimilis supra caput explicat alas
Accipiter tenues, cujus sub imagine fertur
Aërias regina plagas lustrare volando.
Pyxide Fulla tua prope te nitet, ejus et auro
Intexti crines, quos mollis ventilat aura.
Mittitur interdum Gnais, quæ sæpe profundum
Sæpe fatigat equo patuli vaga nubila cœli,
Scrutatura cito terras, mare, sidera cursu.
Adventat nonnunquam animo mitissima Linsys,
Si quos instanti fas eripuisse periculo est.

Hic ingens Tellus alias supereminet omnes,
Rugis persulcata genas et pectora, passa
Horrida canitie, velutique capacibus ulnis
Amplexura freti latissima terga patentis.

Frejeri veneranda soror, volucrumque creatrix,

Freja, voluptatum, tu terras numine comples,
Et cœlum, tu mortales æquare laboras
Numinibus, reddisque deis felicius ævum.
Seu falcone volas celeri mutata per auras,
Junctis sive venis dea felibus aurea, passus
Qua profers, fluvii circumfulgente monili
Collucet, montesque alti, vallesque profundæ,
Floret humus passim violis calcata rosisque,
Irarum ponuntque minas hominesque feræque.
Absentem cum mœsta virum manantibus aureis
Deploras lacrimis, quas candida filia blandis
Solatur precibus; tum plangunt litora fluctus,
In silvisque cadunt frondes, fluit imbribus æther,
Atque omnis sese obnubit natura tenebris.

Ingentis Thori conjux gratissima vultu
Sifis duritiem prodit, thalamosque priores,
Et pia, quem genuit quondam, circumspicit Ullum.

O et Bragonis merito dignata cubili,
O et virtutis juvenilis, Idunna, novatrix!
Quam circum puro radiant tua poma nitore,
Quam cingunt virides candentia tempora frondes.
Te subnixâ viget divina potentia, teque
Respiciunt oculis placidi stellantibus Æsi.

Illic est etiam frontis Gefiona severæ,
Virgo fugitque viros. Tencræ de more puellæ

Hanc stipant, lectos quæ servavere pudicos.

At Signys sorti miserabilis invidet hujus,
Digna viro meliore frui. Præsaga malorum,
Flebilis incedit. Tali te, perfide Locho,
Uxori similem non tristia fata manerent.

Circumstant alii divi divæque minores,
Quos vix adspiciunt oculi; tenuissima cælum
Qualia pervolitant placidi simulacra soporis,
Oblectantque modis mortalia pectora miris.

Non sacra Thorus adhuc violaverat atria divûm,
Nec Frejerus humum solio spectarat ab alto:
Unde ferox vultu, quæ mox ventura dearum est
In numerum, Scade patriis venatur in oris,
Thursorumque solo nitidissima Gerda latescit.

SED majora quidem visis miracula restant,
Quæ nulli spernenda deûm, nullique gigantum.
Quantum a depressa tellure recessit olympus
Sublimis, tantum partes se fundit in omnes
Fraxinus, amplexensque tribus radicibus orbem
Immensum cœli mediis interviret astris.
Hinc fibras rodunt qui tristia tartara servant
Serpentes atri, frustra clangente vetustis
In ramis aquila, quæ non ignara futuri est.
Parte alia fons æriis prorumpit ab antris

Thursorum: venit inde animis sollertia; durus
Sed puris Mimer arcet aquis sitientia sæcla.
Qua tandem frondens cœlestibus imminet arbos,
Stat nebulosa domus, celsasque incerta fenestras
Lux intrat. Tres hic habitant, ut fama, sorores,
Immites Nornæ, quarum genus omnibus æque
Ignotum superis. Peragunt mandata dearum
Diversis animis, diverso sanguine cretæ,
Et circumfusæ tenebris, vaga turba, ministræ.
Quam late mundus pateat, ditione gubernant
Hæ sortes rerumque vices, venientia fata
Disponunt, peltisque suis oracula credunt.
Hic lymphis scatet Urda sacris, resonantque duobus
Æternum cyenis vitreas innantibus undas.
Hos sumunt latices, funduntque ingentibus urnis
Arboris immensæ folia inter flaccida divæ.
Mox annosa cavi revirescunt brachia trunci,
Roratum vernatque solum redolentibus herbis.
Fatales harum leges felicia temnunt
Numina, dum plenis agitant convivia mensis,
Dumque in gramineis certamina ludicra campis
Exercent, clypeis circumlucentibus aureis.
Quin etiam nimium facta cum pace gigantum
Formosæ placuere nurus gaudentibus Æsis.
Mox dant virgineis gemmata monilia collis,

Indulgentque toris. Tandem (pro tristia fata)
Sic frangunt animos, spernuntque potentibus omnes
Ornatas signis tabulas, quas maximus illis
Cunctarum dominus rerum (vix edere nomen
Mortali licitum) primis Fimbultyrus annis
Mandarat, mundique vices prædixerat ultro.
Infensæ divis, quoniam non talia curant,
Illius nutu triplices misere sorores
Gulvegam, quæ fatales examinat horum
Multa minans tabulas. Tendentem brachia sagam,
Torquentemque oculos transfigunt ensibus Æsi,
Inque ignem abjiciunt. Sic ter comburitur omnis,
Ter, spreto rediviva rogo, fugit atria sospes.

At postquam proles sævorum læsa gigantum est,
Bella deos infanda manent. Jamque agmine longo
Persultant campos Thursi, duraque potentum
Obsidione premunt sacra propugnacula divûm.
Montibus exstantes alii frondentia torquent
Robora, libratis alii (mirabile visu)
Exterrent scopulis, alii cava mœnia firmis
Claustaque portarum manibus divellere certant.
Contra Boerides natis cum fortibus arces
Defendit celsas. Pars fundunt spicula in hostes,
Pars pugnant gladiis, pars emittuntque sagittas.

Millia multa cadunt, tamen altera multa supersunt.

Jamque implent fossas, turritaque culmina late

Per campos spargunt, et procumbentia calcant

Tecta truces pedibus, ridentque jacentia templa.

Hic Thorus sævit, divisque recedere jussis,

Discordes cogit ventos, cæcaque potentum

Nimborum totas operit caligine terras.

Illicet ignipedes stimulis ex more jugales

Acribus accendit. Modo per flammantia currum

Nubila molitur, modo per fumantia valla

Fert iter. Horrisono pariter replet omne fragore

Mundorum spatium, pariter labentibus hostes

Immanes muris veteris deus obruit urbis.

Rebus in afflictis opifex stellantis olympi,

Multum animi dubius, Mimeris desertur ad undas.

Et postquam ex oculis pro munere lætus aquarum

Huic unum dedit insolito, quod eritque, fuitque,

Estque, videt. Sapientipotens redit, atque verendum

Concilium vocat. En nimium confidimus, Æsi,

Terrarum, dixit, regionibus. Impia torvi,

Ulturi cædes, renovabunt bella gigantes.

Cum quondam stolidi tabulas contensimus, usque

Fatorum obliti, jugulos immanibus horum

Præbuimus nudos gladiis. Quo cæca libido,

Quo fert luxuriæ vesana licentia nostræ!

Me terrent quæ lapsa deæ venturaque mundo
Tempora, quæque canunt triplices præsentia Nornæ,
Illæ delevere suis instinctibus arces
Infandis: illæ, mentes advertite, cunctos
In cælum migrare jubent. Mihi cedere, divi,
Stat terris, Thursosque procul terrere profanos.
Desierat genitor; placuit sententia natis.

Est locus immensis super alti nubila cœli
Extensus spatiis, gratusque salubribus auris:
Quem cum respiciunt Æsi, coelestibus oris
Imponunt pontem, qui mille coloribus atros
Distinctus nimbos pulchro colluminat arcu.
Qualis inardescit pluvius pendentibus aër
Nubibus, opposita radiantis imagine solis.
Ut cælum tenere dei, sublimia ponunt
Tecta, micant quorum rutilis fastigia telis,
Ardent parietibus fixi candentibus orbes,
Loricis horrentque tori splendentibus omnes,
Innumeræque nitent valvæ. Prior hanc vocat ætas
Valhallam sedem. Non deficientibus ales,
Quæ magnos dat clangores, per sæcula pennis
Tecta supervolat. Lupus horridus ostia circum
Vasta fremit, portasque sacras. Hinc sæpe potentis
Odini rapidis vectæ per inane ministræ
Demittuntur equis, hominumque furentibus armis

Se immiscent, fortesque probant, valvasque deorum
Ingentes pandunt letalia vulnera passis.
Hos deus armipotens recipit penetralibus altis:
Instituunt festasque dapes, infusaque ponunt
Pocula cœlestes famulæ, dum carmina cunctas
Permulcent aures. Mox in nova prælia surgunt
Heroës, finguntque minas, pugnantque coruscis
Inter se gladiis, sternuntque, caduntque vicissim.
Effulgent etiam gemmis laqueata dearum
Atria, quæ ludis celebrant et vocibus illæ
Virgineisque choris. Media versatur in aula
Freja potens, juvenesque vocat, qui fortibus armis
Certantes pro conjugibus cecidere pudicis.
O vos felices! datur hic in sæcula blandis
Vultibus, alloquiisque frui, placidisque diebus.

Non his contenti domibus sibi quisque deorum
Hac illac condunt, fulvis solidantque metallis
Mœnia. Boeridæ vastis subnixa columnis
Regia, pingunturque gradus pallentibus astris.
Sunt turres supra, vacuumque minantur in æthram.
Atque intus fulget solium sublime, creator
Quo rerum fultus mundum despectat apertum,
Terrarum tractusque maris, cœlumque profundum.
Ecce locat muros mediis in nubibus altos
Loridas, largosque imbres, subitasque procellas

Hic stridere jubet, flammisque micare coruscas.
At multis ardens gemmis, multoque renidens
Sole sibi Balder statuit mirabile templum,
Quo, cœli ducit via lactea. Nubila nusquam,
Nocturnas nusquam tenebras hiemesque videres.
Resplendent illic argentea culmina justī
Torsetæ, flaventque auro radiante columnæ.
Dum fundant aliis alii regionibus arces,
Hemdalus opponit sua propugnacula ponti,
Vocalem sumitque tubam, noctesque diesque
Aërios aditus vigili statione tuetur.

At rerum timidi, cœlestia regna tenentes,
Nornarum ad postes aurata sedilia sacros
Disponunt, semperque locum sub luce revisunt.
Cumque illuc agitant magni calcaribus Æsi
Cornipedes, tum sæpe pedes prævertit anhelos
Loridas, vultuque suos respectat acerbo.

Sed postquam terras, illis abeuntibus, ætas
Aurea deseruit miseras, nanosque gigantes
In montes pepulere cavos, hominesque profanis
Invasere dolis; augusti fontis ad undas
Conveniunt omnes, turbatoremque requirunt
Tranquillæ pacis. Mox fervidus increpat altos
His Thorus superos: Quid vos hæretis inertes,
Quid vos imbelles terrent muliebria verba?

Scilicet hæc levium servabimus ostia, fratres,
Nornarum dubii, totum (pudet ista fateri)
Dum cœlum adstringent periniquis legibus illæ.
Scilicet e nostro profugi torpebimus orbe,
Dum comites harum larvæ mortalia corda,
Et nos turbabunt vitæque necisque potentes.
Quo tandem ventum est? Subtilia corpora viles
Induti lemures, visis terrete puellas.
Flectere non animos, juro per robora, nostros
Non erit. In terras abeo, dirosque gigantas
Invadam, flammisque ruam. Discrimina rerum
Forte movent? Postquam, genitor, suspensus olympus
(Pace tua liceat mihi dicere vera), profecto
Segnior evadis, timidusque oracula servas.
I nunc, i veteres, rector bone, negligè sedes,
Qua sublimis agis. Tellus mihi mater, et illam
His certe manibus numquam defendere, divi,
Desistam solus. Cum talia dixerat, igni
Atque cruore micant oculi. Sic occupat ore
Odinus celso: Nimium temerarius omnes
Fretus mole tua vexas validisque lacertis.
Nil vires sine consilio. Delusus in oris
Ipse giganteis ædes remeabis ad altas.
Dum Balder vivet, qui fertur inutilis armis,
Quod mirere magis, sedes immania monstra,

Quas ardes terras testor, mea sidera testor,
Non has intrabunt: sic tres voluere puellæ
Fatidicæ; vultus igitur ne sperne modestos.
Quandoquidem veteri nec fas decedere regno,
(Namque mihi nani vigiles, geniique sagaces,
Et sunt heroës magni) retinenda potestas,
Si datur æternum, pelagi terræque relietæ.
In me nulla mora est; quo te rapit impetus ille,
Strenuitasque, vola, Thursisque immanibus obsta,
Ne possint miserum vastare licentius orbem.
His iras mulcet verbis. Mox turbidus almam
Natus adit matrem, cunctisque vagatur in oris,
Atque movens tonitrus sua fulmina torquet in hostes.

DE

DIIS ARCTOIS

LIBER SECUNDUS.

DE

DIS ARCTOIS

LIBER SECONDUS.

DE
DIIS ARCTOIS

LIBER SECUNDUS.

AT venit interea, cum terras forte frequentant
Numina desertas, opifex coramque profatur:
Mœnia vestra jacent, fruticesque per obruta surgunt
Saxa solo, cantant volucres invisa ruinis
Obscœnæ. Vobis aliud (date præmia) condam,
Uno adjutus equo, non exsuperabile castrum.
Arx munita prius pinnis pulsabit olympum,
Quam zephyris solventur aquæ, lætusque virenti
(Namque instabat hiems) se gramine vestiet annus.
His divi arrecti verbis. Ubi postulat ignes
Solares, lunæque globum, Frejamque venustam;
Intumuere animis, nudantque micantia tela.
Quos delenit ibi dictis Lauſeïa proles:
O cohibete minas. Imo promittite; numquam
Ille potis castella suis præcingere claustris,

Queis nosmet freti diros arcebimus hostes.
Adsensere dei dicenti talia Lopto,
Et jussere fabrum circumdare turribus ædes.
Mox opus adgrediens, cautes quercetaque tota
Convectat, magnæque locat fundamina molis.
Illi mirantur, sensim accrescentibus urbis
Aggeribus, circum juga decrescentia terræ.
Ast ubi sese iterum frangunt ad litora vasti
Fluctus, atque dies iterum procedere longi
Incipiunt, et ubi toto de tempore luces
Tres tantum restant; fastigia summa renident
Non collapsuris cœlum attingentia muris,
Nec præter valvas durique repagula ferri
Ullum imperfectum est. Pacti modo pœnitet omnes.
Suasorem incusant, mortemque minantur acerbam,
Ni disturbet opus. Trepidans, multumque precatus,
Pollicitur miseris subito succurrere rebus.

Frondebat multos incædua silva per annos,
Nigrescens tenebris, æquansque cacumine montes,
Diisque sacrata prius; latet illic vespere Locho
Insigni mutatus equa. Venit ecce domorum
Quæsitum positor faciendis postibus aptam
Materiem. Simul ille videt, simul emicat ultro
Lascivis quatiens vastos discursibus agros.
Hinnit equus subiti stimulis incensus amoris,

Quo valles resonant omnes silvæque propinquæ.
Ilicet erigitur. Domini cohibentia lora,
Et spernit domini revocamina sueta minasque,
Et nil præter equam toto videt æquore demens.
Fumos emittunt axes, strepitantque rotarum
Orbes cum radiis. Ut campum emensus apertum est,
Invasitque sibi loca pervia nulla; magister
Ambabus nitens manibus, male cautus habenas
Rupit, et in duram cecidit resupinus arenam.
Nunc sine consilio sonipes per flumina fertur,
Nunc prærupta petit nemorum, sequiturque fugentem
Indefessus equam. Postquam levat ora magister
Pulverulenta solo, paullum subsistit, opacos
Et saltus oculis lustrat, camposque patentes,
Et juga; sed nusquam campis, nusquamque profundis
Saltibus, inque jugis plastrum spectatur, equusve.
Omnes currendo lucos ac tesqua pererrat,
Suadilfare, vocans. Ingens advolvitur astris
Clamor. Equam linquens mihi, Suadilfare, redito.
Voces ingeminant scopuli; sed non celer illi,
Suadilfare, redis. Quærentem, et multa gementem
Nox fugit, atque dies, qui nocti proximus illi est.
Inde ubi languentes tenebras aurora secundas
Dispulit, intendens geminas ad mœnia palmas,
Obliquansque oculos secum sic murmurat amens:

Sic opus immensum posui, quassabile nulli;
Sic opus hoc equidem superis (pro fata) relinquam,
Magnaque fulgebunt etiamnum lumina cœlo,
Neve meo cedit thalamo pulcherrima Freja.
Quid faciam, dubito. Pudor est discedere ab urbe
Exstructa; moli sed non imponere portas
Huic datur ingentes. Melius munimina nudo
Vertere tota solo. Conanti talia divi
Obstabunt. Animus veros mihi sumere vultus,
Atque giganteis reliquum tractare lacertis.
Me Thorus terret, verumtamen illa manebit
Nūminibus jurata fides. Hæc corde volutans
Protinus antiquis graditur procerior ulmis,
Proculcatque suis arbusta virentia plantis.
Quercus, cumque imis altis radicibus alnos,
Evellit tilias, et amantes ardua pinus.
Haud aliter truncos facili conamine nisus
Hos manibus tollit, quam si sub nocte viator
Apportat fascēs, aut pabula sedulus hircis
Fron dator confert, non frigoris immemor acris.

Ut videre dei superantem flumina passu,
Æquantemque suo sublimes vertice montes,
Tantaque gestantem spatioso robora dorso;
Fœderis obliti validum Telluris alumnum
Inclamant. En Thorus adest, et nubila sæva

Incendens ira vocitantem, et vana parantem
Dejicit, et cæsum tacitas demittit in umbras.

Elusit dominum; sed equum quoque fallere Loptus
Non alacrem valuit: nam dum lætatur, eumque
Respicit incautus, borea velocior ille
Insiluit dorso, victorque potitur amore.
Fit Locho prægnans: jamque octo ferocit equinus
Excrescens pullus pedibus: jam maximus ille est,
Odinumque vehit per cœli lucida regna.

Hæc quamvis passus, sedes intrare serenas
Non divûm dubitat Loptus, fraudesque novare
In Thursos quærit. Cum dein per inhospita tesqua
Tendentes Æsos sequitur, cæcasque tenebris
Convalles, stimulante fame, sub montibus altis
Pascentes tandem tauros prospectat, et unam
Avertit, mactat, mergitque tepentibus undis.
Frustra subjiciunt tædas, frustra que procellæ
Flammarum volvunt æstus. Non ignibus ullis
Mollescunt carnes. Stupefactos talibus illos
In torvam mutatus avem compellat, opaca
Fronde gigas latitans: Justam concedite partem,
Sic coxisse bovem (mihi tanta potentia) fas est.
Adnuat Odinus. Pariter pernicipibus alis
Devolat hæc, pariter jejunam condit in alvum

Ingentes armos. Magnas accensus in iras
Farbautæ sanguis: Te, cum, foedissima, finem
Non habet ingluvies, perdat. Sic fatur, et ardens
Ictibus invadit validis, turbatque, premitque.
Prædatrix ales liquidas se tollit in auras;
Sed pressus (mirum) rapitur per nubila Locho,
Luctatur multum, lamentaturque, suosque
Inclamat socios. Tandem crudelia passum
Vulnera, fundentemque preces, crimenque fatentem
His terret volucris: Numquam, scelerate, remittam
Te, nisi cum malis dare mi juraris Idunnam.
Hactenus. Ingentes oculis immitibus iras
Horrendum præfert, nubesque supervolat omnes.
Ceus cornix summis despectans rupibus anguem
Ardenti expositum soli, petit unguibus uncis,
Per coelique vebens tractus, jamjamque minatur
Aspris frangendam saxis effundere prædam.
Hæret mentis inops. Si prodere fidus Idunnam
Fugerit, aërio lacerabitur impete totus,
Aut verret terras moriens. Sed si dare divam
Adnuerit, forsán poterit non fraudibus ullis.
At si tradiderit, rosea languente juvena,
Canescent Æsi, quærent terraque marique
Auctorem tanti sceleris, saneque reperto
Certabunt duri meritas imponere pœnas.

Dum sese dubitans partes convertit in omnes,
Apparet propior tellus. Ah! desine tandem.
Quam poscis tradam. Miserum quo denique raptas?
Est lucus veterum cultus formidine sacros
Cœlestum propter muros. Huc candida conjux
Bragonis veniet, calathis spectabilis aureis.
Hæc fantem Thursus, dicto modo tempore, Loptum
Dimittit, qui se rursum lætantibus Æsis
Adjungit socium. Postquam rediere, diesque
Certus adest, faciem simulans novitate serenam
His Farbautiades verbis adfatur Idunnam:
Quid jactas fulvo radiantia mala metallo?
Conspexi malis ego mala simillima, lentis
De ramis quædam pendentia. Non via longa est.
Frondescit nostræ lucus conterminus urbi;
Illuc, crede mihi, si veneris, omnia cernes,
Ipsaque compones propriis crescentia mala.
Feminea sequitur levitate miserrima ducta
Hunc pomis spectata suis dea, quam rapit atræ
(Indignum) volucris celans sub imagine formam,
Adsueti de more gigas, infertque Thiasses
(Hoc illi nomen) patriam sublimis in arcem.

Cum malis caruere dei, reparabilis olim
Flos perit ætatis: rutilarum sancta comarum
Majestas cadit Odini: tremebunda Miolnum

Dextra rotat: custosque parum stellantis olympi
Prospicit: effetos pedibus vix sustinet artus
Incertis Balder: modulatur carmina Brago
Dissimilisque sui. Quid quæro singula verbis
Enarrare meis? Etiam procedit anili
Divarum regina gradu: pulcherrima quondam,
Deformis Freja est: Thoro quoque displicet uxor:
Dilectæque prius Nannæ timet oscula Balder.
Omnes ægrescunt, omnes te, rapta, requirunt,
Bragonis dignata toro, te dñique deæque.
Nusquam conspiciunt. Tandem vocat anxius ipse
Concilium rector superûm. Jam segnius illi
Conveniunt solito, turpi tardante senecta.
Hic postquam multis res est jactata loquelis;
Compertum divam, Lopto præeunte, propinquos
Tectis egressam saltus subiisse, nec inde
Conspectam superis. Omnes uno ore dolosum
Lochonem incusant. Nil profecere querelæ,
Nil fletus, tristis nil excusatio casus.
Iris succensi poenas mortemque minantur
Crudelem, nisi cum pomis adducat Idunnam.
Tegmina, queis terras supero cœlumque profundum,
Quid, dixit, mihi nunc prosunt, si immania monstra
Memet de facie noscunt. Hic artibus usus,
Innatisque dolis. Da me precor, optima Freja,

Falconem adsimilare tuum; perniciosior euro
Sic medias penetrabo plagas, tutusque gigantum
Antra petam. Forsan peragrando singula divam
Sedulus inveniam, divæque potentia mala.
Adnuit oranti placidissima nata Niordri.

Mox relevatus humo fertur per inania Locho.
Jamque giganteas mediis ex nubibus oras
Sublimes ducens gyros despectat, ibique
Observat scopulis horrentia tecta Thiassis.
Delapsus solam cernit quam quærit Idunnam.
Tum vero querula commutat hirundine formam
Arreptæ, nisuque pedum se tollit in astra.
Sed postquam, ponti madidus spumantibus undis,
Piscatu dominus redit improbus, atque requirit
Incassum divam, transformat et ipse figuram
In regalem aquilam. Tenuis secatur ocior auras
Ventosis validus pennis, stimulisque furoris.
Jam propius propiusque venit, sequiturque fugentem.
Turbinis exemplo, pavidos qui terret agrestes.
Hos procul adspiciunt celsis e turribus Æsi
Iras volventes secum, memoresque pericli.
Discursant, properantque pyram sub mœnibus ipsis
Occultam, trepido quam præterit impete natus
Laufeja, divûmque subit sacra culmina, seque
Lætatur salvo, lætatur hirundine salva.

Dumque horum præpes cæcata cupidine fertur
Non circumspiciens flammæ, temeraria fumis
Involat ignivomis, mox uritur, ustaque cursu
Decidit æthereo. Pedibus rostroque minantem
Et procursantem, partem conversus in illam,
De lignis raptò Thorus titione, trucidat.

Tum rumor cæso vulgatur ubique Thiasse,
Et miseræ tandem natæ pervenit ad aures.
Induitur galeam, munit thorace nitenti
Pectora, circumfertque furens majora lacertis
Quam pro virgineis hastilia. Tendit in Æsos,
Cædem ultura patris. Moti pietate frequentes
Coelicolæ placide casum solantur acerbum,
Et dant inter se visis modo sumere plantis
Consortem thalami. Visis modo femina plantis
(Namque dolor subito gravis iraque cedit honori)
Eligit acclamans: Vitio te corporis omni
Te, Balder, credo solum caruisse per ævum!
Sed Frejæ genitor (pro cæca potentia fati),
Sed largitor opum, venti moderator et ignis
Undarumque fuit, lecti cui fœdere juncta est.

Cum primum, moneo, genialia jura, puellæ,
Ignaræ petitis cupidæ trepidæque futuri:
Vos neque divitiæ, neque regna superbæ virorum
Disparibus faciunt animis studiisque beatas;

Ast iidem mores, et vota simillima votis,
Candor, et integritas, et amor contentus amore.
Exemplum vel me tantum referente timete.

Ecce Niorder habet semper florentibus herbis
Vernantes campos, motus quos dulcibus auris
Hinc illinc cano circumsonat æquore pontus.
Quæ talem sortita virum lætosque deorum
Conventus, juvenes non felix degeret annos.
Sed nova nupta quidem negat id, laudatque nivosis
Antra excisa jugis. Quoties sine frondibus udos
Aversatur agros, quoties gemebunda recessus
Antiquos visit. Tandem deus ætheris alti,
Lassatus Scades gemitu precibusque, recedit
In montes, noctesque novem miser incolit illos.
Tum demum mœstas effundit pectore voces:
Has, conjux, odi cautes. Hic tardius horæ
Labuntur, saltusque acres ululatibus implent
Triste lupi, somnosque fugant sub nocte quietos.
At mihi propter aquas iterant sua carmina olores,
Findentes niveo tranquillum pectore pontum.
Non tulit hæc mulier, tollensque ad sidera palmas,
Humectansque genas lacrimis: Ego litora, dixit,
Nuda odi; quoniam (mea collige dicta) soporem
Hic fluctus turbant rapidi, volucresque marinæ.
Me suppressa juvant umbrosis murmura silvis,

Sectarique feras, et vincere flamina cursu.
Fatur, et impatiens pelagi redit illa suique
Foederis. Ex humeris pharetram suspendit et arcum,
Et nunc venatur, juga nunc velocibus alta
Exsuperat pedibus, patriisque quiescit in antris.

ERECTUS casu volucris secat aëra pennis,
Frigga, tuæ Farbautiades, rerumque novarum
Gerroedi cupidus sedes petit, inque superbo
Pariete considens avide circumspicit aedes.
Hunc captare aliquis jussus dominoque referre,
Qui multum properans mandata capessit, et altum
Nititur in tectum. Gaudet conamine Locho
Ingenti, studiumque viri miratur inane.
Jamjam transgressum fastigia summa, minantemque
Infestis manibus cernit, paullumque moratur.
Nunc demum trepidus veloces concutit alas,
Mox evasurus. Sed uti puerilibus olim
Artibus hæret avis, visco fallente tenaci;
Sic tentat frustra fixas divellere plumas,
Et fixos laxare pedes, prensusque giganti
Adfertur. Postquam nomen patriamque rogatus,
Luminibus quamvis animum prodentibus, ille
Nil contra reddit; clathris includitur arctis,
Fraudaturque cibus, vitamque juvantibus undis.

Cum tandem implentur jam tertia cornua lunæ,
Impatiens foedusque situ sic incipit ore :
Loptus ego Farbautiades, communis origo
Vobiscum est, celsisque toris incumbo deorum,
Qui memet magni faciunt, semperque verentur.
Hos inter Thorus, factis super æthera notus,
Me ante omnes optat socium terraque marique,
Flammantique vehit curru per nubila cœli.
Qui quamquam solus virtute tuetur olympum,
Si tollas manicas, si cingula, si grave pondus;
Vincetur, supplexque tua servabitur aula.
Hunc, juro, nudum caræ pro munere vitæ
In vestros ducam montes, sistamque paratis.
Promisso placat dominum, volitatque per auras
Emissus cavea, superùmque revisitat arces.
Adgrediturque deos: Per frigida regna gigantum
Erravi accipiter specie, vidique nefanda
Subdolus. O utinam vires pro mente fuissent,
Non cunctis irriderent cœlestibus hostes.
De quorum numero carpit Telluris alumnum
Ante alios vestrum (memini) sermonibus ater
Gerœdus, talesque erumpit pectore voces:
Si forte auderet ventosas linquere sedes
Pusio, servarent neque habentes sulphura funi,
Nec vani crepitus; istum letalibus istum

Mandarem tenebris. Sed eum tam magna loquentem
Jactantemque minas pugno validissimus ipso
Sterneret Odino genitus. Tunc pronus in iras,
Abjectis armis, Thorus prorumpit: Iniquum
Duc in Gerroëdum. Quid possit dextra, videndum est.
Vix ea, cessantemque rapit per lucida Loptum
Sidera. Jamque casam vetulæ subiere benignæ.
Quæ lætata deo, mirataque, quod sine telo
Hac tendebat iter; firmantia cingula nervos,
Nodosumque dedit baculum, ferroque rigentes
Multa monens manicas. Illis indutus in amnem
Devenit latum divus, comitante profano
Assecla, mediasque ferox defertur in undas.

Ecce ruit fluvius subito violentior antris
De summis, limumque trahit truncosque revulsos
Et lapides. Geminæ pereunt sub gurgite ripæ,
Vel saltem latitant totæ. Quantum mare celsos
Tempestate furens scopulos impellit, utrosque
Verticibus tantus tumidis adverberat ingens
Moliturque pedes torrens. Tum cingula prosunt,
Tum baculus prodest vetulæ. Turbatur aquarum
Auctibus Odini suboles: In sidera crescent
Et nostræ vires, imis radicibus altos
Evellam montes, spumantia terga profundi
Transibo pelagi, magnis mirantibus Æsis.

Dixit, et aëria cernit sub rupe malignam
Gerroëdi natam totos effundere fontes
Fluminis. Impatiens animi simul arripit alveo
Ablatum rapido saxum; simul appetit illam.
Ut disrupta suis de sedibus ardua montis
Pars cadit in fluvium, trepidi fugere coloni,
Tardatæ sonuere undæ; sic, virgine pulsa,
Stagna videt tranquilla satis, superatque fluentum.

Haud procul apparent vivis excisa jugorum
Atria visceribus. Venienti protinus olli
Ferratæ patuere fores. Hic undique festi
Collucent ignes, circumvolitante favilla.
Cumque intus renovare dolos montana propago
Incassum voluit, verbis compellat amaris
Adstantem genitor: Muliebria prœlia misces?
Verum, esto, quisquis nostras intraverit arces,
Nobiscum ludet. Post talia dicta tenaci
Educit flammis candentem forcipe massam,
Inque deum torquet firmo libramine nisus.
Quam rigidis prensans manicis Odinia proles
Rejicit. Haud aliter jaculatur in æthere fulmen.
Illa volat, mediumque secat caput acta gigantis
Compagesque domus, terraque reconditur alta,
Impetè quo pelagus, patulusque perhorruit axis.

COMPERTUM postquam quantum muliebribus armis
Telluris posset natus; timuere gigantes,
Omnia ne propriis longe lateque domaret.
Hunc igitur Thrymus, dum dulci membra quiete
Componit, duro spoliat gestamine dextræ.
Excitus somno nusquam deus invenit, hostes
Quo fretus cunctos terretve necatve, Miolnum.
Inde furens, barbamque movens, qua nubilat astra,
Intendensque manus adeuntem forte dolosum
Compellat Farbautiaden: Sine pondere dextra est.
Noster nescio qua fidus regione latescit
Malleus. Actutum venient in sidera creti
Bergelmo, divos pellent e sedibus omnes,
Mortales pellent omnes. Hæc pectore Loptus
Rumpentem Frejæ penetralia ducit in alta,
Pennatamque rogat formam, qua, numine viso,
Extemplo potitur, tenuesque levatur in auras.
Alite remigio superans confinia sancta,
In celsa spectat Thrymum statione sedentem,
Thursorum regem, quem circum vallibus errant
Cornipedes, funduntque jubas, luduntque protervis
Immixti canibus, fulvo radiantibus auro.
Rem sic explorat: Quid vos cessatis iniquos
Debellare deos, quorum defensor inermis,
Loridas ingens, stabunt quo stante, cadentque

Cumque cadente domus longe fulgentis olympi.
Felix, qui potuit Thorum spoliare superbum!
Huic contra Thursus: Nos, versutissime Locho,
Nos ausi facinus. Sub montibus abditus imis
Malleus est rigidus. Nullo gaudebit in ævo
Loridas illo, nostrum nisi candida Freja
Intravit thalamum. Media inter dicta serenos
Exsilit ad tractus iterum Laufeia proles.
Infertur portis, rumpitque silentia: Dirus,
Thore, tuum Thrymus spolium sub montibus altis
Condedit, æternumque premet, ni nata Niordri
Juncta illi fuerit. Tectis fulgentibus ambo
Succedunt divæ, coram qua turbidus Æsus
Protonat: Egregios vela, pulcherrima, vultus.
Namque ambo (sic fata jubent) per regna vehemur
Thursorum pariter curru. Nigrante procella
Non tam miscetur planum mare, quam cito torvo
Mutatur vultu nuper mitissima Freja.
Excussis insana comis, ruptoque monili,
Exclamat: Me me, superum durissime, dicas
Lascivam ante omnes, si tecum tendo gigantum
In fines, verbisque simul se proripit inde.

Concilium cogunt, subito turbata periclo,
Numina, quos inter nitidus sic Hemdalus infit:
Infractas vires, nudataque moenia cœli

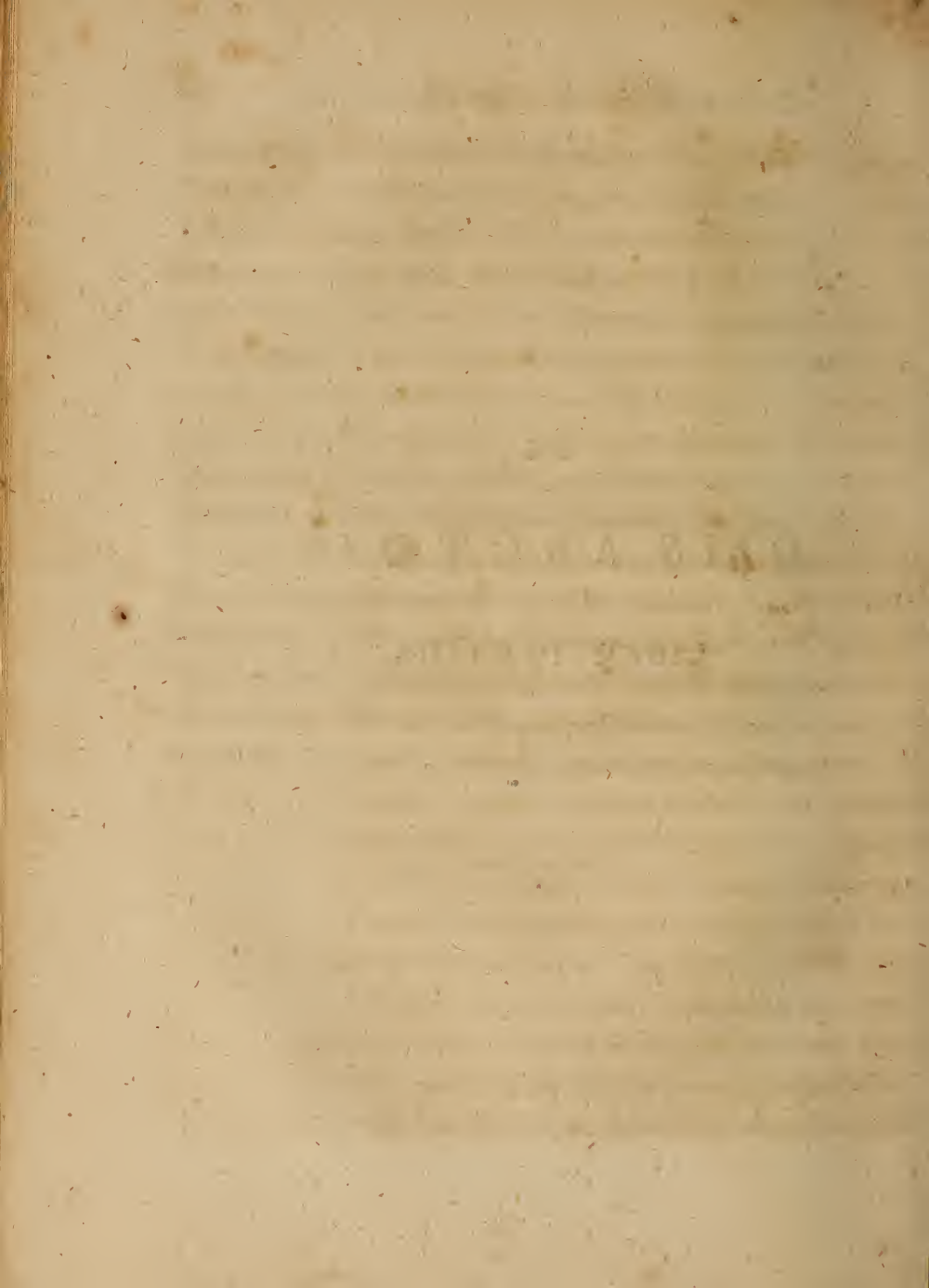
Cernimus, instantesque minas; tamen omnibus hoc est
Turpe deis violare deam, tantoque parare
Munere tranquillās iterum per sēcula sedes.
Insidiis petimur, modo conditionis eadem
Commoditate licet nostras componere lites.
Extemplo te, Thore, precor, de more puellæ
Exorna, monstrumque fove. Pro fœdere falsi,
Credo, tori tibi mox spoliū lacrimabile reddet.
Ille refert contra: Teneris hæc scilicet ora
Virginibus, vesane, manusque, immensaque membra
Apta satis, tristesque genæ, proluxaque barba.
Si sponsam tamen adsimilem, mihi dedecus, esto,
Femineum præferre nefas. Hic talia Loptus
Subjicit: Ergo truces habitabunt nostra gigantes
Atria, et illudent frustra indignantibus Æsis.
Præcipue te, Thore, prement ingentibus ausum
Stragibus infestare prius. Sed convenit astus
Virtuti, quoniam sic insuperabilis illa est.
Hoc propter nemo mollemve levemve vocabit,
Obliquis nemo te oculis ridebit in ævo,
Dum tellus testis factorum, dumque tuorum
Testis factorum cœlum, dumque omnia sæcla.
Adde, quod eximium præsentem sumere pœnam
De præsentem magis, quia sic placabile furtum est.
His mulcens mitram capiti, redimicula fronti

Imponit, laxum membris concinnat amictum,
Obnubit vultus velamine, datque lapillos
Pectoribus, claves manibus, tandemque monile,
Freja, tuum collo superalligat ornamentum.
Protinus ignipedes subeunt fulgentibus hirci
Curribus, et dominum rapiunt, specieque ministram
Lochonem cœli per opertas nubibus oras.
Horrisono quatitur strepitu cava machina mundi,
Rumpuntur scopuli, silvosa cacumina fumant,
Et longe reboant, propius venientibus illis,
Terrarum regio subtus cœlumque superne.

Comparat interea tumidus convivia Thrymus
Divitiis spectanda suis. Laquearia circum
Luxuria regale nitent. Armenta sub arce
Depascunt campos insignia cornibus aureis.
Huc devenit ubi, lautis non segnius Æsus
Indulget mensis, quam venerat acer ab æthra.
Quamquam hospes nil virgineum miratur in illo
Elucere, tamen velantia flammea tollens
Oscula ferre cupit. Facie stupefactus iniqua
Hinc resilit. Quid id est? Aliam (deforme) puellam
Non tantos sumsisse cibos, tantove levasse
Ante liquore sitim vidi. Quod lumina sævis
Ignescunt flammis, multo mihi tristius hoc est.
Mox Farbautiades sic excipit: En dea postquam

Desponsata tibi, nullis jejunia nullis
Tum positis solvit dapibus, nullosque gravatis
Arcessit somnos oculis. Heu! noctibus octo
Successere dies, dum tanto divitis aulæ,
Dum tanto ardet amore tui. Bergelmia proles:
Nunc (cupidis nam prona fides) proferte Miolnum,
Inquit, et hæc sancite gravi connubia mole
Imposita sponsæ genibus. Subit ecce gigantis
Dira soror, lectique rogans pro fœdere munus,
Stellantes gemmas fulvumque paciscitur aurum.
Ut quondam nautas tranquilla per æquora vectos
Obruit insano glomeratus turbine nimbus
Gaudentes frustra patrias frondescere silvas
Haud procul inde; ferox ita non lætabile furtum,
Horrendum ridens, valide rotat Æsus, et atrum
Contundit sponsum, consanguineamque catervam.

DE
DIIS ARCTOIS
LIBER TERTIUS.

DE
DIIS ARCTOIS

LIBER TERTIUS.

Cum nihil efficiunt monstroso semine creti
Viribus insidiisve suis, totiesque frequentes
Telluris natus victrici dissipat ira;
Tum fert auxilium lapsis notissima rebus
Femina, quæ, quondam gladiis percussa deorum,
Exstructisque cremata rogis, illæsaque fugit:
Femina, quæ veteri mutato nomine, vastas
Incoluit silvas tenebrosaque lustra ferarum.
Angerboda igitur non te, pulcherrime Locho,
Non capit argutis oculis, blandaque loquela;
Sed te carminibus, sed te pollentibus herbis
Incendit, gremioque fovet, flatuque venenat.
Inde enixa cavis tria pignora (namque severæ
Hoc Nornæ voluere nefas) fatalia magnis
Monstra deis, aluitque suis in sinibus illa.

Horum unus longo sinuamine Jormungander
Exemplo fluvii medios discriminat agros.
Nunc valles implet, nunc alta cacumina terræ
Circumdat spiris, omnesque adflatibus herbas
Fronquentesque necat lucos. Fuit altera virgo,
Horribilis specie, tumidoque ferocior angue,
Fatalis cunctis pariter mortalibus, atra
Hela. Lupus sequitur (suboles ea tertia diri
Conjugii) consanguineos immanis in ipsos,
Quos solus vincit Fenris letalibus iris.

Cum pater omniuens cœli de vertice pestes
Despicit, ostentis animi suspensus iniquis
Auguriisque malis prensat luctantia colla
Serpentis, magnoque rotans molimine vasto
Injicit oceano, refugisque illidit arenis.
At crescit magis atque magis sub gurgite, donec
Complectens terras spatiosis flexibus ori
Liventem maculis caudam committit hianti.
Tum correpta soror gelidas detruditur amens
Umbrarum in sedes: defunctorumque potestas,
Qui morbis periere suis seniove trementi,
Traditur huic, timidos ut dura sorte gubernet
Immitis populos. Propriis in mœnibus Æsi
Servavere feram, quoniam (quod fata canebant)
Formidabilius nil hac foret omnibus annis.

Immensum augescens totum conterret olympum
Exitiosa lues. Sævo stant ordine dentes,
Ignea fax oculis, graviores unguibus iræ,
Adverrunt stellas aures, natat æquore cauda.

Cumque cruore nefas maculare palatia cœli;
Bis tentant illum firmis onerare catenis
Numina, bis fractis facili conamine liber
Compedibus ludit. Curis ingentibus æger
Misit Boerides in opaca nigrantibus antra
Pumiliis habitata tuum, Frejere, ministrum
(Scirnerum appellant veteres), ac vincula jussit
Inde referre domum. Rapido velocior euro
Umbra volat pelago. Pedibus modo tangit arenas,
Moxque intrat terrarum horrentia viscera. Cernens
Millia fornicibus reboantibus agmina doctas
Exercere manus fabrilibus undique rebus,
His coram imperium exponit. Tum protinus arte
Admiranda illi fecere tenacia vincla.

Quæ recipit famulus, superasque refertur ad arces.

Est mare cimmeria caligine triste, profundo
In medioque jacet penetrabilis insula semper
Flatibus, infecunda, cavisque asperrima saxis.
Invitant illuc notum feritate frequentes
Hostem coelicolæ, quorum sic incipit unus:
Quandoquidem nostros valuisti rumpere nexus,

Nemo tuos nervos, nemo tua roborâ nescit.
Nunc, vis si qua super, nec famæ pœnitet ultro,
Hos etiam membris sine nos imponere nodos.
Quos, quamvis tenues, si non de more facultas
Mox laxare; nihil tamen est, cur usque recuses:
Solvemus, tum quippe parum præsagia terrent.
His sic respondet fera bellua: Quid modo pulchrum
Restes divulsisse mihi! Sed, ut auguror, Æsi,
Tenditis insidias iterum. Super ardua læti
Astra feretis iter, si non hæc demere solus
Sustineo. Mea crura novis constringere nodis
Non patior, nisi certa prius vos pignora detis
Servandæ fidei. Cui mens bene conscia recti est,
De vobis aliquis palmam mihi tutus in ora
Insertes, sic (ne timidum jactate) libenter
Admittam funem conterritus omine nullo.
Hærent immoti, pallentque, rubentque vicissim,
Nutibus excusant, tacitisque hortatibus urgent.
Nunc frater fratri tantum concedit honorem,
Nunc captare decus simulat sibi quisque. Repente
Tantus percellit terror stellantis olympi
(Horrendum dictu) dominos. Tyrus ecce repressa
Rictibus insinuat patulis formidine pugnum.
Ilicet injiciunt opus admirabile monstro
Nanorum. Magnis vastos conatibus artus

Explicat enitens laqueos distendere saltu.
Non aliter retinent imbelles retia cervos,
Et pedicæ volucres. Multum frustra que laborans
Ut sensit magis atque magis cruciatibus angi
Crura, videtque deos crudos ridere dolores;
Colligit immanes ac dignas viribus iras
Mutataque fide. Dextram vorat horridus Æsi
Faucibus infrendens avidis. Mora nulla; minantem
Sæva lupum saxo religant, radicibus imæ
Adfixis terræ, divi, supraque ruinam
Involvunt montis. Diductis rictibus ingens
Erigitur gladius. Furit ille, jacitque recurvis
Unguibus appositos lapides, ardentibus iras
Luminibus præfert, liquidas ululatibus auras
Insanis complet, fluvium vomit ore cruentum.

Vix Æsi caruere metu, cum monstra repente
Sollicitant animos. Quoties rediere tenebræ
Tranquillæ noctis, tristissima somnia Baldrum
Non vanis terrent visis. Fugit oris amœnus
Ille decor, dulcisque sonus, pendentque capilli
Hinc atque hinc neglecti humeris. Super his mala Thursi
Multa canunt portenta truces. Turbatur iniquis
Prodigiis stellata domus. Tum numina rector
Convocat æthereus, coram queis talia pandit:

Dira ostenta die tacitisque reperta sub umbris
Præmonstrant letum (dictu miserabile) Baldri
Heu! Nornæ sævis adferre gigantibus arma,
Ac visæ fas atque nefas confundere rerum.
Hæ turres visæ multo rorare cruore,
Et fundamentis coelestia regna moveri.
Præterea fundunt oracula tristia nobis,
Portenduntque sibi felicia tempora Thursi.
Desino nota loqui. Mundo succurrite, tandem
Consulite in medium, nati, defendite natum.
Vix ea; cum fixis oculis in fratre, suisque
Suspensi curis tenuere silentia cuncti
Diique deæque simul. Tandem suspiria mœsto
Pectore Frigga trahens tristi sic ore locuta est:
Anxia discruciant nostram præsagia mentem,
Terrarum vultus, coelique labantis imago.
Sed si numinibus non exorabile fatum est,
Questibus experiar precibusque novissima. Poscam
Sanctam elementa fidem, nulli jurata nocebunt.
Omnibus hoc placuit. Tum qua despectus apertos
Mundorum in tractus, circumque infraque nitescent
Stellarum solisque faces, lunæque meatus,
Sese ostendit ea, lacrimisque effatur obortis:
Vos, audite, poli candentia sidera, nubes,
Et tempestates, nimbi, tristesque procellæ,

Ignesque, pluviae, brumalia frigora, venti:
Vos, audite, simul montana cacumina terrae,
Silvosae valles, saxosaeque litora, vasta
Æquora, fontani latices, pigræque paludes,
Vosque metalla, graves morbi, funesta venena,
Immanesque feræ, volucres, torvique dracones:
O prohibete minas, magnas compescite vires,
Ne natum violate pium, decus ætheris alti,
Florentisque decus telluris amabile, Baldrum.
Dixerat. Ac vernæ velut in convallibus auræ
Gemmantes motant lucos, laxataque longo
Stagna gelu stringunt, renovatæ frondibus umbræ
Murmura dant, blandisque gement concentibus amnes;
Sic per mundorum miro fundamina motu
Consonus it fremitus, mansuræ pignora pacis.

At vero Nornæ vanas risere deorum
Cautelas. Æsi quantum mortalibus, illæ
His tantum præstant. Arcana palatia linquunt,
Fons queriturque futura sacer plangentibus undis,
Præsaque canunt lugubria carmina cycni.
Non illas gentes orbem videre colentes,
Non illas divi cœlum videre colentes;
Sic, quid agant, densæ tegitur caligine noctis.
Ut plantis summæ pressere cacumina terræ
Arctois perflata notis, possessaque nimbis;

Ecce solum Verdanda cavat, plantamque repente
Igotam deponit ibi revocabilis Urda
Non ulli, tum Sculda manu condensat utraque
Fecundas monstris glebas, roratque cruentis
Irarum lacrimis, animatque furoribus atris.
Hinc mox tellurem rumpi, virgamque videres
Luxuriare novam, foliisque virescere densis
Surgentem truncum. Nullas humus educat herbas
Hunc circum; nullæ scopulum petiere volucres,
Et nullæ subiere feræ. Vicina fatigat
Omnia mors, vastisque rapax dominatur in oris.

Sed multum interea curarum fluctuat undis
Regnator superûm. Præsentia versat et acta,
Et ventura timet. Nunc tristia somnia terrent,
Nunc arbor mundi sacrum motata cacumen;
Sæpe datamque fidem trepidat, nimiumque valentes
Sæpe deas triplices. Strato de more citato
Slepnero, vehitur per lucida sidera, perque
Telluris volucer tractus, infernaque regna,
Exsangesque petit populos. Venit obvius illi
Ore canis rabido, maculatus pectora tabe.
Exululat, sævisque ciet latratibus umbras.
Non tot turbinibus rapiunt sibi frigora frondes,
Non tot habet fluctus mare, non tot sidera cœlum;
Quot simulacra volant. Tamen imperterritus hospes

Tendit iter, vastamque videt candentibus urbem
Ossibus exstructam. Caputum tristissimus ordo
Hanc vallat. Portæ redolent humoribus omnes,
Cænosique lacus circum. Non gramina campos,
Non flabræ recreant invisa silentia noctis.
Hic tandem Odinus tum constitit, atque parumper
Cunctatus baculum magicis inscribit in arcton
Ecce notis versa facie, miraque potentes
Arte movet cantus, quibus omnes ille gubernat
Vitales sensus. Nunc vincula rumpit et arma;
Nunc sedat flammæ; modo fortibus imperat austris,
Componitque fretum; manes modo nocte volucres
Elicit, atque sacris tumulatos sedibus artus.
E ferrugineo surgit regina cubili
Defunctæ gentis. Vix orbibus ulla cavatis
Lumina: rugoso fluitant in pectore mammæ:
Non cernas usquam carnes: cutis integit ossa
Livescens, maculis interlucentibus albis:
Pro gemmis fœdos vermes habet intertextos
Crinibus effusis: sanie velamina tincta,
Quæ pro veste gerit. Solium conscendit in altum,
Ornatum coxendicibus, niveisque renidens
Dentibus, et tales submissa voce loquelas
Fundit: In his, juvenum confidentissime, campis
Quid mortalis ades? Certe sed origine divum

Demissus, puraque venis speculator ab æthra.
Fare, precor, nomenque tuum, caussamque malignæ
Pande viæ. Contra subicit Boereia proles:
Vegtamus Valtamiades mihi nomen, et atræ
Causa viæ novisse domos ac regna silentum.
Præcipue, cui strata doce regalibus ardent
Divitiis, vestræque plagæ tam dispare cultu.
Illa sub hæc: Video nitida regione dolentes
Ac desperantes Æsos. Sacra lucis imago
Decedit coelo, nostrasque inclinat ad oras.
Inde isti luxus. Jamque in candente vetustum
Crystallo posui mulsum, texique corusco
Infusum clypeo; mox inclytus advenit hospes.
Huic interfatur celsi moderator olympi:
O quæ non tantum terreno semine cretos
Morte rapis, divisque satos divûmque nepotes,
Verum etiam divos, o indefessa nocendo,
O pollens damnis, memora, durissima, saltem,
Sæclorum domitrix, tibi quis dabit impius illum.
Sic percontantem tenui resecuta susurro est:
Fatalem frameam (Nornis ea certa voluntas)
Clam capiet, nisuque gravi librabit, et ictu
Mactabit fratrem privatus lumine frater.
Tum vix ingentes condens in pectore luctus
Infelix genitor: Dic, quod solamen acerbis

Rebus erit? Cœlumne deos mœerebit inultos?
Rettulit: E Rinda gelido nascetur in orbe
Cæde cruentatum puer has qui trudet ad umbras.
Finierat. Subito tenues vanescit in auras.
Ter manes dederunt sonitum strepitantibus alis,
Ter circum (horrendum) curvæ ingemuere cavernæ.
Turbatus dictis, inconsolabilis, exspes
Rex superûm magni repetit penetralia cœli.

Jamque venenatum fruticem conspexerat, atque
Ex illo jaculum non evitabile Loptus
Fecerat instinctu triplicem, sic fama, sororum.
Atqui fœderibus læti fallacibus omnes
Bœridæ nati ludis convivia ducunt.
Ilicet in medio nitidissimus orbe deorum
Stat Balder facto, circumque supraque minantur,
Diversique sonant ictus. Pars ignibus instant,
Pars gladiis, pars stipitibus, pars denique saxis.
Qualiter a vitro resilit densissimus imber
Grandinis; haud aliter sine sanguine tela videres
Ore repulsa sacro: sceleris vestigia nusquam.
Lætantur fratres multum, lætatur et ipse
Sidereus juvenis. Tunc detestabilis Hœdum
Adfatur Farbautiades: Cur tu quoque ludum
Non celebras, fratremque pium festivus honoras?
Demisso contra vultu mœstissimus ille:

Atra nocte premor, nuda est mea (respice) dextra.
Excipit hic: Hastile vibra, fortissime, nostrum:
Spicula ridet ibi placidus venientia Balder.
Ut nocte horrenda nimborum eliditur ignis;
Sic cæcis tortum manibus volat impete dirum
Missile turbineo, latumque per arma, per ossa
Fert iter, atque tenore fugit sine lumine corpus.
Hinc illinc tepidus cruor emicat. Ora nitorem
Commutant pallore suum, subitaque gravati
Morte jacent oculi, largo nant sanguine membra.

Circumstant fratres. Non vox, non fletus in aula,
Non gemitus. Tandemque: Quid est, tristissimus, Æsi,
Hœdus, ait? Numquamne placent conamina vobis
Nostra? Tacent, sævusque gelat præcordia terror.
Horresco! Calida rorant adspergine plantæ.
O Locho, Balder, fratres, miserescite cæci
Numinis. Agnosco, duræ, crudelia, Nornæ,
Fata. Simuliciens manibus rimatur euntem
Undanter rivum, trepidus reperitque cadaver.
Collapsos frustra quoties miser allevat artus,
Heu! toties cecidere retro. Furibundus in illos
Sternitur, et vestem lacerans, vastumque foramen
Attrectans sic insequitur: Quæ vulnera, frater!
O infelices tenebras! Ego cuspide demens
Trajeci fratrem. Me flamma, magne, trisulca

Thore, feri. Me me validis incessite telis,
Atque infamem animam demittite, numina, leto.
Heu nemo, heu nemo invadit! Loca sancta cruore
Haud alter fœdare potest. Hæc pectora saltem,
Vos, o vos, gentes, laniata immergite ponto.
Si tantum fugitis monstrum; sunt ensibus iræ,
Sunt flammis, sunt graminibus fluviisque fretisque
Præruptisque. Placet. De vertice deferar alti
Sevonis, lacero partem mihi detrahet omnis
Rupes, quod reliquum volucresque feræque vorabunt,
Ni magis horrescent, sua quam jejunia, truncum.
Non idem Baldrum vita spoliabit et Hœdum.
Terra, dehisce mihi, spatiose, superrue, munde!
Ah! vivam, vivam. Nam quæ modo pœna perire est.
In gelidis reptabo cavis, longumque per ævum
Præbebo tumidis lambenda draconibus ora.

Ut nati cædes timidas pervenit ad aures
Odini, jamjam celsas errare per arces
Monstra putat, gentesque suis in finibus angi.
Sic ubi ventorum furia, de partibus ortæ
Diversis, pariter saltus, mare, sidera perflant;
Horrendum occulitur tristi caligine cœlum,
Sol densis nequit ex nimbis dare lumina terræ.
Non vocat ille deos, non consolatur inertes;
Sed rationis egens, penetralibus abditus altis,

Acta, simul ventura, modis præsentia miris
Confundit, curisque suis non sufficit omnis.

Parte alia genetrix, veluti pia fulmine tacta,
Hæret mentis inops, et circumfert obtutu
Incertos tacito vultus; mox turbinis instar
Fulgentes lacerat vestes, rutilosque capillos
Sparsa deas refugit pavidas, furibundaque cœlum
Per medium rapitur, tandemque hæc edidit ore:
Cur sequeris, miserande puer? Tua pectora matrem
Sanguinolenta orisque tui exspirantis imago
Conterrent. Mihi cur liventia brachia tendis,
Amplexusque petis nostros, dulcissime rerum,
Supremumque vale frustra mihi dicere tentas?
Quo feror! Ah ubi sum? Sic laudatissimus ille
Infernas intrat valles, inamœnaque regna.
Te sequar infelix; ibi conjunctissima collum
Invadam, rursusque tuo sermone levabor.
Quid loquor? Heu, prohibent, crudelia numina, Nornæ.
At saltem, si quæ superest cœlestibus oris
Jam, divi, virtus; ad inhospita tendere quisquam
Audebit vestrum, nebulosaque limina mortis
Exorare deam, carumque reducere natum.
Quisquis eris, totum tenero complectar amore,
Æternumque meo tantum superabere Baldro.
Hæc insana gemens, artus resoluta trementes

Concidit exanimis; famulæ stupuere fideles;
Collapsamque suis sustentavere lacertis.

Ter sol exoriens plorabile corpus ademi,
Terque cadens radiis lustrat; tunc denique Bœro
Editus: O fratres miserandum tollite fratrem,
Inquit, et exsequias, superi, celebrate frequentes.
Mœrentes humeris, comitantibus omnibus una
Cœlicolis, subeunt ibi lamentabile funus,
Oceanumque petunt, flavam qua pinus in actam
Aurea defuncti furiis subducta profundi est.
Implebant montes, turpissima turba, gigantes,
Atque e tartarea egressi caligine manes,
Ut tacite tanti caperent spectacula casus.
Insuper exhalat nebulas natura nigrantes,
Et resonat flabris patulus stridentibus æther,
Immugitque imis tellus concussa cavernis.
Cum nollet liquidas descendere puppis in undas
Numinibus tentata sacris; venit Hyrrochene,
Hostili sata progenie, vehiturque citato
Dira lupo, cujus frenat serpentibus ora.
Desilit (heroës retinent vix quattuor illum),
Impellitque manu proram, motæque carinæ
Suppositæ gemuere trabes, tremulique sub auras
Flammarum micuere globi, tremefactaque longe
Terra dedit sonitum: tumido natat æquore moles.

Non fert hircorum domitor; tonat, et caput ictu
Detruncat; nusquam tamen est. Hic multa querentes,
Damnaque plangentes sanie stillantia membra
Imponunt alno cæsi, phalerisque decorum
Cornipedem, pinguesque faces flammare laborant.
Hos spectans luctus, hæc justa miserrima conjux,
Nanna sui similis probitate fideque mariti,
Non habet ulterius lacrimas, non verba, dolendo
Rumpitur, inque rogum felix confertur eundem.
Jam fumos nova flamma rotat, nimbisque favilla
Mixa volat. Piceos ibi conjicit æger in ignes
Armillam pater Odinus, qua semper in aula
Fulgebat divos inter proceresque beatos.
Sed coram Thorus dum verba precantia fundit,
Et rigidum torquet sacro de more Miolnum;
Pumilus ante pedes trepidus discurrit, amaros
Singultusque ciet (Litum dixere priores).
Hunc prendit subitas nimium proclivis in iras,
Ostentatque pyram, tepidisque dat ignibus amens.
Turbine corripitur navis, jamjamque, perusta
Sentina, summo strident incendia ponto.
Sic Æsus, cujus radiabat imagine cœlum,
Et cujus genus omne mali fugiebat ab ore,
Parte abit in cineres avido populabilis igni,
Parte subit tenues vento subtilior umbras.

Clam volat interea per iniqua crepuscula natus
Slepnero genitoris equo, gnavusque capessit
Hermodus mandata piæ tristissima Friggæ,
Declivem carpitque viam, quæ rupibus horret
Exesis, quæ luce caret requieque laborum.
Hic somni cernit nocturna cubilia, circum
Mille vagas species, variis animalia formis,
Insanamque famem, mala monstra, cruentaque bella,
Infandas curas, inflammatosque furores,
Morborumque genus, sævas scopulisque latentes
Insidias, tumidasque minas, subitosque timores.
Ultrices tandem pœnas, curvamque senectam,
Innixam baculo, prætervolat alite cursu,
Ingentisque quatit pontis pendentia saxa.
Hic trepidans patulis sonipes e naribus æstus
Efflat, et impatiens tractus hinnitibus implet
Obscuros. Reboant ripæ, vastæque cavernæ
Terrifico strepitu, circumfulgentibus armis.
Mors, fluvii custos, vivis conterrita visis,
Datque locum, refugitque suæ non nescia legis.
Ut mergi, cautes piscosæque litorâ passim
Dum servant, cœli terræve marisve fragore
Exciti, properis tolluntur in æera pennis;
Haud aliter manes pavitant discrimine nullo,
Stridentesque ruunt volucris per inania lapsu.

Odini suboles portis resonantibus aulæ
Infertur, coramque pigra domitrice maligni
Edidit imperii placidissima verba: Per ævum
Adspectare quibus dulcissima lumina vitæ
Aut datur, aut dabitur, miseri tibi crescimus omnes.
Viventes quoque crede tuos, animalia, gentes,
Monstra, deos. Sed cur subito confundere totum
Impulsu mundum tentas, mortisque tenebris
Æthereas operire plagas? Mitissimus inter
Cœlicolas, sacro populos qui nomine solus
Continuit, miroque truces terrore gigantas
Perculit, insidiis structis crudelibus, ille
Ecce jacet dira confossus cuspide Balder.
Non tantum superi lugent, hominesque feræque;
Verum etiam fundit lacrimas tristissima visu
Largifluas natura. Potens o diva, tuorum
Tanto de numero tam justa petentibus unum
Redde suis, multo rediment quem sanguine fratres.
Oranti tandem vultu Farbautia virgo
Respondet torvo: Si respirantia Baldrum
Plorarint pariter, blandisque carentia vitis
Plorarint pariter, per me licet, ille redito.
Hic Baldri (miserum) mœstissima prodit imago,
Nanna premitque latus. Nigro de limine tendunt
Egresso palmas, et mandant plurima voce

Quæ parva intellecta minus. Dat ferre parenti
Armillam caro natus, quam nuper in ipsis
Accepit bustis; etiamnum (respice) semper
Illinc proveniunt, quoties nox nona recurrit,
Octonæ similes, cœlestibus ornamenta.
Tunc etiam mittit Friggæ munuscula conjux,
Et Fullæ, cujus quondam bene cognita mens est.
His fugit acceptis properus, mirantibus Æsis
Et comperta sibi pandit, pretiosaque cuique
Dona dat. Inde dei casus flevare deæque:
Cœlestes flevare chori: flevare nepotes,
Embla, tui: circum querulæ luxere volucres:
Immanes luxere feræ: roravit olympus:
Roravit tellus: et sudavere metalla:
Sudavere petræ: planxere volumina ponti:
Turbati planxere lacus: planxere fluenta.
Quos inter gemitus, de sanguine nata gigantum,
Thocha sedet gelido, nulli lætabilis, antro,
Atque interrumpit diro sermone dolores:
Has lacrimas siccis oculis hæc damna videbo.
Nil mihi Balder erat; quod habes, inferna, retenta,
Hela, precor, semperque tuis adstringe catenis.
Vix ea; cum veteres movere cacumina quercus,
Ac visi montes configere. Nubibus æther
Induitur piceis, simulacraque mille malorum,

Desertis tumulis, mortalia sæcula terrent.
Mox stridet duris adamantina janua mortis
Objicibus, vivisque patet non amplius ullis
Huc aditus, mersisque patent sub tartara nullis
Hinc reditus, dum sol radiat, dum sidera cudent.

Non mora longa fuit, natum valido Boeridæ
In gelidis enixa plagis pulcherrima Rinda est.
Huic nomen Valo, primæ caligine noctis
Qui vix discussa miserum transverberat Hoedum,
Imponitque rogo cæsi lacrimabile corpus.
Dein cum matre pia divorum in tecta receptus.

DE

DIIS ARCTOIS

LIBER QUARTUS.

DISPATCH

WINE COUNTRY

DE
DIIS ARCTOIS

LIBER QUARTUS.

DUMQUE his atque aliis cœli dstringitur alti
Regnator; sublime poli, quo cuncta videntur,
Sæpe vacat solium. Capitur Frejerus inani
Spectandi studio, summamque adscendit in arcem
Odini, cernitque illinc, quod nubila condunt,
Et quod habet pelagus, solidataque montibus arva
Sustentant. Non fata times? Te forte sequentem
Inconcessa gravis manet exitus. En procul alma
Apparet virgo, cujus (mirabile visu)
Immensum late mare vibrat imagine, late
Stellatus vibratque axis. Mox ille tuendo
Hanc ardet rationis inops, perque ossa cucurrit
Flamma recens, aliturque imis diffusa medullis.
O quam turbatus redit in sua tecta! Tenebris
Caligant oculi, genibusque labantibus amens

Huc illuc errat. Clarum non curat olympum,
Non ipsos curat superos, taciturnior imis
Heroum tumultis ac discursantibus umbris.
En mœrent, intus mœrente palatia magno
Numine. Non natum miseri novere parentes,
Non dominum novit famulus. Tum vocibus ultro
Scirnerum adgreditur Scade: Dilecte minister
Frejeri, propera, caussamque require doloris.
Dixerat. Ille animi dubius subit atria, tristem
Et compellat herum: Tua te rogitare noverca
Me jussit, cur tanta tuam, mitissime, mentem
Degravet anxietas. Da, quæ sit caussa doloris,
Si quid forte prius merui, poterove merere.
Hic divus ducens gemitus exile profatur:
O Scirnere, meos frustra cognoscere casus.
Exoptas. Heu! quod studium, quæ cura levare
Corda valet. Nuper residens in vertice cœli
Arctos inter montes (stat vera fateri)
Despicio multa radiantem luce puellam.
Non sic æthereis pulchrum nitet ignibus astrum,
Quod claudit reseratque diem, non luna sereno
Orta polo. Forma teneor, venasque micantes
Urit amor; sed eum, si non præsagia vana,
Cœlestes odere domus, odere gigantes,
Mortales odere simul. Suspiria, questus,

Hinc lacrimæ, vultusque miser. Contingo ciborum
Ore nihil, sedoque sitim non amplius, almus
Somnus abest, semperque oculos errantia circum,
Turbida sollicitant variis simulacra figuris.
His interveniens nitidissima sæpe puella
Confundit, totis ac sensibus unica regnat.
Cum rigat immensum manifesto lumine mundum
Omnia lætificans, monstris cedentibus, eos;
Confestim involvi nimbis atque imbribus atris
Est animus: sed ubi cava nox tenet æthera magnum;
Tunc demum multo mihi tristior umbra, cavernis
Ceum cæcis jaceo tenebrisque perennibus. O si
Non essem numen, saltem post funera saltem
Ossa quieta forent. Utinam fatalia bella
Instarent nobis, nec equo sublimis in hostes,
Nec gladio cinctus ruerem, nudusque paratis
Pectora præberem. Famulus cui talia reddit:
Quod te per genitorem oro, per jura sororis,
Per vultumque tuum, quo nubila pellis, itemque
Inducis, tantos animi compesce furores.
Magnanimum da cornipedem conscendere, ferrum
Da fatale manu crispare, per aëra tendam
Immensum. Emoriar, si non adamata puella
Te redamet. Veluti nimbis sol exit opacis;
Haud aliter deus erigitur. Super ardua cursum

Convallesque super saltusque lacusque citatum
Præcipitat sonipes. Nudo præfulgurat ense
Scirnerus, longoque secantur limite nubes.

Est locus abruptis saxis ac montibus asper,
Antiquisque frequens silvis atque amnibus, ingens
Qua, genitor Gerdæ, posuit sublimia tecta
Gymerus, late circumdata molibus altis.
Defensant muros, quales volvuntur in astris
Flagrantes mediis ignes sub tempore brumæ.
Collucent longe silvæ, scopulique nivosi,
Concretusque gelu pontus, stridentque rotatæ
Turbinis in morem radianti lumine flammæ.
Huc postquam venit, dilectæ virginis ædes,
Quas illi dominus monstrarat ab æthere, lastrat,
Diversos quærensque aditus circumspicit ignes.
Mox visis nusquam portis, divina propago
Quadrupedis fodiens validos calcaribus armos
Per medios æstus, multum custode tremente,
Latratuque canum vano, munimina tutus
Transvolat: hinnitu cœli convexa resultant.
Tum sic alloquitur Thursi pulcherrima proles
In tectis discursantem, multumque paventem
Ancillam: Quinam motus, quinamque tumultus,
Dic, quinam splendor nostras intermicat ædes?
Illa refert: Vir adest rutilis spectabilis armis;

Hinc strepitus, subitumque jubar. Te cernere, Gerda,
Fallor? an est animus? Facilis: Mora nulla; venito,
Hospes, ait. Propere reseratis advena valvis
Intrat: Stelligero delapsus ab ætheris axe
Non expectandæ, virgo, tibi nuntius adsum
Sortis. Frejerus, quo non mansuetior alter
Ingentes inter divos, te diligit unam.
Cogere cumque potest, tamen hæc fulgentia mala
Ex auro mittit. Talem me spernere, inique,
Fortunam scito. Melius nupsisse giganti.
Ah! nec honos, nec dona movent, nec vestra potestas.
Horret adhuc animus minitantis imagine somni,
Quæ mihi præteritæ noctis conspecta sub umbris
Turbida. Frater adest. Juvenilia sanguine manant
Pectora, pallescuntque genæ. Mox voce profatur
Hæc tenui: Si quæ pietas, germana, caveto
Cœlestes tentare vias: inde aspera Beljæ
Pugna tuo veniet. Mea vulnera conspicias ultro.
Talia dicta dedit, gelidasque refugit in auras.
Stat patriis latitare jugis. Tu desine jura
Exorare tori. Quoniam tibi, rettulit ille,
Sic placet, huc oculos (rigidum simul eripit ensem
Vagina) converte tuos. Mucrone cruentum
Decutiam, ne sperne, caput, ni mente favebis
Auricomo malesana deo. Tum protinus infit:

Me truncare vales; non persuadere valebis,
Frejerum ut foveam. Sed si quid viribus, hospes,
Confidis, cur sic ferro fulgente minaris
Imbellem exturbare animam? Redeunte coruscum
Tu genitore rota gladium; non degener ille est.
Ad quæ Scirnerus: Præsentia numina testor,
Obstantem terræ sternam cœlestibus armis.
Tu vives, mulier, vives tamen, improba, nostri,
Crede mihi, longis domini non immemor annis.

Vallis erat, tenebris superimpendebat opacis
Silva vetus, nebulasque palus halabat inertes
In medio. Ruit huc velocibus advena plantis,
Nodosumque secat ramum, cui cuspide tristes
Incidit de more notas, unaque profatur:
Succenset tibi Bœrides, tibi Thorus, et ipse
Succenset tibi Frejerus, torvisque gigantes
Te spectant oculis, horrent hominesque feræque,
Te nani, querulique greges odere volantum.
Montibus errabis, gelidis adflata procellis,
Componesque tuos sentis in saltibus artus.
Qualis mane cadit primo vexata pruina
Quæ dulci fulgore rubet rosa, talis in ævo
Languesces viridi. Si qua conabere planta
Vesanam sedare famem, multamque levare
De torrente sitim; totæ serpentibus herbæ,

Squalebunt etiam totæ serpentibus undæ.
Te vigilem fugient requies ac blanda voluptas,
Inque locum venient dolor anxietasque furorque.
Cum tua præruptis scopulis collapsa jacebunt
Membra, graves subito simulacra minantia somnos
Abrumpent, frustra que mori, vesana, rogabis.
Sunt rata verba! Tument oculi, sparsique moventur
Crines, livescit facies, hæretque palato
Lingua, tremunt artus. Quantum cœlestia possunt
Imperia agnoscis. Sed ego has delere figuras
Et valeo, sævosque simul lenire dolores,
Si modo proposito tandem desistis ab isto.
Dixerat. Illa refert: Ego distrahor, inque medullis
Æstuat ignis edax, saliunt præcordia crebro
Singultu, coramque dehiscere terra videtur
Et nutare polus, tollique in sidera pontus.
Est lucus (nosti) semper frondentibus umbris
Barrius, inque illo fontes sacrique recessus.
Illic, cum stellis novies nox sparserit æthram,
Decedente die, circumdabo brachia collo
Frejeri, gravium si flectitur ira decorum.

Talibus orantis stimulos avertit, in altaque
Astra redit famulus. Stantem pro limine templi,
Spectantem nubes, perpendentemque futura
Sic adfatur herum: Qua Barria frondet opacis

Silva comis, resonatque suis spumantibus undis;
Stabit ea; postquam novies stellante vicissim
Nocte fugata dies, tenerisque amplexibus ultro
Te tua Gerda petet. Mihi lux spatiosior anno est.
Non tempus durabo meum. Cum talia divus
Reddidit, imbecillus abit, tractusque, puella
Queis visa est, totus servat, neque flectit ab illis
Insomnes oculos, et spe tabescit amoris.
Haud aliter, quam cum juvenis (si audacia detur
Diis conferre homines) trans æquora fervida ventis
Florentes prospectat agros, caramque puellam
Non visam vidisse sua putat altus ab acta.

Cum tandem dictis argentea luna sub umbris
Illustrat terras; liquida delabitur æthra
Pallidus, impatiens, nec adhuc bene certus amoris,
Vixque potens animi. Qualis demittitur imber
Illius nutu siccos fecundus in agros,
Quo nuper languens subito natura renidet;
Non secus excipitur gremio trepidantis amicæ.
Fit conjux, gaudetque suo nova nupta marito,
Et divos inter felices exigit annos.
O quoties genibus posita cervice, serenos
Dilecti spectat vultus, longumque moratur;
O quoties flagrans avidis complectitur ulnis,
Ignescitque sacro vitam profundere in ore.

Dumque alii, Frejere, tuæ de more maritæ,
Gratanturque tibi; thalamos Telluris alumnus
Ridet, et insanos superiorum incusat amores.
Tum sic increpitat natum regnator olympi:
Tempus adest, quo, Thore, tumens successibus usque
Thursorum capiare dolis; hic vertitur ordo
Fatorum, justo ne confidentior unus
Omnia despicias, ac semper fœdera turbes.
Hactenus Odinus. Veteris non immemor iræ,
Incensusque super dictis nova prælia secum,
Pacis contemtor, versat Tellure creatus.
Jamque hircis junctis, currus agit arduus ille.
Mole axes strident rapidi, fulgoribus atræ
Collucent nubes, resonantque tonitribus omnes
Terrarum scopuli, silvæ, vallesque profundæ.
Hunc videt, et visum verbis compellat amicis
Farbauto genitus: Quorsum, validissime divûm,
Tendis iter, tanta cur præfuris horridus ira?
Loridas illi: Si desolata gigantum
Cernere regna juvat, camposque cruoribus horum
Stagnantes fusis; currus inscende volucres.
Talia jactanti subicit Laufseia proles:
Vix ego flammipedes, quamquam imperterritus, hircos
Hos fero. Tu saltem frontis depone minacis

Fulgentes nimbos, formidandasque procellas.
Sat tibi letifero crudelia monstra Miolno
Sternere, fatalique manu tot millibus. Æsus
Horrendum ridens ibi majestate parumper
Dispellit sancta nubes, timidumque receptat.

Jamque rotis quatitur pluvius flagrantibus arcus,
Jam propiusque solum; celso cum personat ore
Odini sanguis: Nunc sera crepuscula coelo
Inducunt tenebras. Demam juga protinus hircis.
Ast ubi lucis equus spumosas liquerit undas,
Fulgentique juba magnum illustrarit olympum,
Pergemus. Vix finierat; cum montibus altis
Exiguam videre casam. De cæspite culmen,
De saxo paries, ingensque fenestra superne
Evolvitur fumos, admittit lumina solis.
Huc Tellure satus flectit properantius hircos
Ignipedes, intratque casam comitante doloso
Assecla, dum cum natis et conjuge fida
Rusticus ante focum residens ex more tonantem
Bella canit Thorum, formidandosque gigantes.
Ingressos refugit visu perterrita Roesca,
Cum genitrice, Tialphe, paves. Ibi totus in Æsis
Caligat senior; ceu fulmine forte viator
Adflata rutilo stupet ilice. Tum deus illum
Erigit his: Tandem gelidum depone timorem.

Namque ego Lorida, hominum tutela, gigantum
Sum terror. Tu da tecum requiescere noctu.
Sic memorat, geminosque gravi ferit ecce Mlino,
Quos nuper stimulans nubes incenderat, hircos.
Deglubit Farbautiades, et consecat illos,
Et lavat. Interea liquor indignatur ahenus
Exundans clauso. Jam pingua frusta coquuntur.
Mox imponuntur clypeo, qui sordida tigna
Irradiat; neque erant lances ullive catini.
Non ea conditio est. Multum oblectantur agrestum
Ambo pauperie, jussique accumbere mensæ
Cum Roesca genitrix et cum genitore Thialphus.
In stratas pelles, consumtis carnibus, ossa
Admoniti jaciunt. Ibi adhuc perculsa marita
Surgit anhela toro, gressuque apportat anili
Quod non vulgares mulsum servavit ad usus.
Huc illuc oculos læto jactante colono,
Nec mirante parum, sicco cratera palato
Exhaurit magnus qui torquet fulmina divus.
Hæc inter frangit miser internodia cruris
Ambesi juvenis, pingui potiturque medulla,
Nescius instantis. Postquam data tempora cœnæ,
Congestis foliis fusique palustribus ulvis
Quod noctis reliquum somno tribuere quieto.
At candescit ubi, pulsa caligine, cœlum;

Consurgit stratis Odini clara propago.
Ter stridore vibrat ferrum, ter detonat; ecce,
Se tollunt (mirum) barbis horrentibus hirci,
Mactatisque pares. Sed ibi cum claudicat alter,
Incusans avidos dominus vehementer agrestes
Insurgit, quassatque caput, stringitque Miolnum.
Horrendum digitis albertibus. Incola ruris
Hic se provolvit genibus, paullumque moratur,
Intendensque manus mulcet sermone furem,
Jamque intentantem plagas: O summe deorum,
O qui tellurem, qui cœlum numine comples,
Cultoris miserere tui, miserere meorum.
Da nobis veniam, si quid deliquimus in te
Ignari rerum. Quæ conspicias intus, habeto
Præmia concesso placidæ pro lumine vitæ.
Supplicibus motus precibus mitescit, et ingens
Contra sic orsus Thorus: Non sanguine vestrum
Adspergam tectum; quin, dulcia pignora, natos
Æternos sumam famulos, semperque tuebor
His præsens manibus. Dixit, majoraque membra
Humanis tribuit, mentes (mirabile dictu)
Ambobus simul injecit cœlestibus æquas.

Jamque abscedentes, bigis gavisa relictis,
Mater prosequitur monitis lacrimisque, beatos
Seque virumque vocat. Sed ubi non amplius illos

Conspicit, ægra furit; velut orba puerpera longi
Spem plangit senii, cum lamentabile bustum
Fumat adhuc, tumulove cinis componitur alto.

Orbe pererrato, pelagus properantibus illis
Occurrit, quod Thursorum de gente volucris
Ræsuelgus specie, violenta moventibus alis
Flamina, convolvit, trepidisque imponere terris
Iratas luctatur aquas. Ex æquore quanti
Arctoi surgunt montes, in sidera tanti
Tolluntur fluctus. Helæ nunc tecta patescunt,
Nunc Æger, terras cingentum rector aquarum,
Excitus cœli medias interfurit arces.
Tum divus primas decurrit ad æquoris undas,
Obliquansque oculos erumpit pectore voces:
Quid, vesane gigas, nos turbine pellere tentas?
Sic pavidos terre populos. Vix talia fatus,
Et tollit Rœscam validis fratremque lacertis,
Invaditque fretum nimboris sævior austris,
Et transfert siccos. Videt hos Lauſeïa proles,
Inducitque suis fulgentia tegmina plantis,
Aërias carpitque vias, turbante procella
Effusas de more comas, frustra que furentis
Sublimis cernit maris adsilientia terga.

Litora jamque tenent rigidis horrentia saxis,
Sunt dumi circum, secundaque mille venenis

Gramina, limosique lacus, crebræque salebræ.
Sed tristem posthac silvam pallentibus umbris
Irrumpunt illi. Sparsis hic ossibus albet
Ferales saltus, resonantque ululatibus antra.
Dumque errant passim ignari per tesqua; profundum
Incipit interea cælum calcare, jubaque
Rimfaxe condit campos nigrante jacentes.
Cunctorum incertis tandem deformia visu
Tecta patent. Divus, reliquos dum detinet horror;
Accedit propius: Sive hæc sunt lustra ferarum,
Sive hæc sunt sævis habitata gigantibus antra;
Thorus ego, procul este feræ, procul este gigantes.
Hæc clamans, dextra librat jaculabile pondus,
Prælucesque oculis rutilos volventibus ignes
Asseclis intrat primus, comitantibus illis.

Tempora noctis erant mediæ, cum terra moveri,
Ac nutare domus, visæ conflare rupes,
His postquam turbata quies; jubet ecce paventes
Interiora subire deus, prensansque Miolnum
In statione manet. Solis cum lumine demum
Adspectat Thursum spatioso corpore curvas
Implentem valles. Accensis protinus iris,
Subnectit membris augmentia cingula vires
Odino genitus, tum tempore surgit eodem
Hymeri suboles. Fertur Telluris alumnus

Hic animi dubius (mihi quod vix credere fas est)
Compressisse manus quem certa paraverat ictum.
Stat, nimbisque ferox circumdata suspicit ora,
Ac prior: Ede, gigas, nomen. Mox rettulit ille:
Me Scrymum dixere mei. Te, Thore, tuosque
Agnosco comites. Equidem, si pergere certum,
Jam vobis monstrabo viam, quæ ducit in ortus.
Hæc fatus, manicam tollit, quæ præbuit illis
Per noctem cunctis latebras. Ibi plurima versans
Cum sociis Scrymum sequitur divina propago.
Postquam absumta dies, erumpit pectore Thursus
Has voces: Tenebris quoniam noctescit opacis,
Occæcantque polos humētia nubila; nostram
Vos, oro, comites peram dissolvite, vires
Ac reparate, dehinc requiescite. Non ego dulces
Curo cibos, jam quippe sopor complectitur artus.
Ut cadit exesis de montibus ardua rupes,
Annis victa suis, et proterit impete silvas,
Concussisque tremunt celsæ radicibus alpes;
Sic procumbit humi. Lucos stupuere vetustos
Sternentem taciti. Peram Tellure creatus
Arripit irarum stimulis incensus acerbis.
Ecce (fide majus) strictos divellere nexus
Adnitens longum valuit molimine nullo.
Tum vero impatiens manibus penetrabile telum

Apprendit geminis, dormitantemque gigantem,
Qua monti similis frons tollitur, improbus ictu
Appetit. Insolitum scopuli gemuere, solumque
Mugiit, atque fretum subitis incanuit undis.
Ille autem evigilans: Quercu num decidit alta
In memet folium? Quid? nonne cubilia vobis
Cœnati petitis? Nos jamque cubilia, Thorus,
Quærimus, huic subicit, tacitusque minatur, inertes
Dum somnos simulat. Multa tum nocte Miolno
Obdormiscentem rursum deus occupat ardens.
Sic fulmen silvas diverberat, atque minaces
Comminuit cautes. Rauca mox voce locutus
E Thursis ortus: Celsa reor ilice in ora
Delapsam glandem. Quid adhuc spatiaris in umbra,
Thore, precor? Citus ille redit, contraque profatur:
Excussus somno rursus dabo membra sopori.
Namque (quod adspicio) medium nox velat olympum.
Talia dicta dedit; secumque hæc mente volutat:
Aut mea torpescunt ultricis robora dextræ,
Aut nova sacrilegis concessa gigantibus Æsos
Ludendi magnos impugnandique facultas.
O Nornæ nimium sævæ, nimiumque superbæ!
Heu me calcatis! Nec vos, mihi cognitus ipsi,
Nec Thursos curo. Scrymus modo dormiat, illi
Æternam offundam noctem. Cum luminae primo

Nascentis surgit solis deus, atque gigantis
Oppressi somno cava tempora dissipat ictu.
Nunc demum e terra relevans deformia membra
Hos Scrymus placido voces prior edidit ore:
Excitor. Anne cava volucris sedet arbore; namque
Incidit excussum capiti ramale supino?
Thore, agedum, evigila! Luci cessere tenebræ.
En non tecta procul cœlum attingentia nostri
Lochonis. Multos, comites, spectabitis illic
Horrendos visu proceres. Melius, puto, vobis
Non nostras intrare domos. Si tenditis ultra,
Hac iter est vobis. Sed ibi compescite fastus,
Mittite magna loqui; quia talia ferre ministri
Non regis sueti. Vix verba novissima fundens
Arctoas petit hinc partes, tandemque jugosas
In silvas similis nubi vanescit opacæ.

Ora ubi magnanimus socios defixa tenentes
Æsus humi spectat, manifesta detonat ira:
Comperio gelida captas formidine mentes;
Heu deforme! deo vosmet præsentē timetis.
Quid? quod salvus abit. Sed si me lusit in umbris,
Non me luce gigas ludet malus artibus ullis.
Quid? quod is est ingens. Potuisset vincere, certe
Tentasset vicisse; sibi sed conscia cladis
Mens instantis erat. Non hæc præcordia vana

Verba movent, nec vos moveant. Tum vadit in ortus,
Hærentesque trahit secum per opaca locorum.

Cumque cadunt celsis minimæ de collibus umbræ,
Tum vasto cernunt campo circumdata pinnis
Culmina, quæ, coeli radiant in nubibus alti.

Huc postquam ventum est, frustra perfringere portas
Conatur Thorus. Mox clathra sequentibus ille
Irrumpit sociis. Intus suffulta columnis

Tecta patent. Illic medios rex considet inter
Thursorum excelsos procures. Ex æquore qualis
Sevo piniferum surgens caput inserit astris,

Atque gerit populos, humeris gerit oppida latis;
Hos talis despectat ibi, ridensque profatur:

Longum equidem longum est titulos exquirere vestros,

Fallor? an iste ferox vocitatur homuncio Thorus,

Qui miseras terrens gentes (si credere dignum est)

Frenatis hircis percurrere nubila fertur.

Non hic debilium, pueri, patet aula deorum,

Non hic progenies Asci; sed corpora, nervi,

Artubus atque pares animi, ludique, jocique,

Queis nos arcemus segnes nanosque, virosque.

Ast insunt forsán parvis quoque roborá membris,

Vos forsánque juvat quodam contendere ludo

Nobiscum. Contra esuriens cui talia Loptus:

Doctus ego ante alios epulas demittere in alvum.

Huc adferte dapes. Circumspicit atria rector,
Atque vocat similem flammæ Logona coruscæ.
Sic ferus ardor inest oculis, radiataque lucent
Tempora, fumificæque vomunt incendia fauces,
Tenuia membra micant, nigræ fuligine plantæ.
Non minor instruitur, quam qui cum retibus udis
Fert piscatores vada per spumantia linter.
Discumbunt ambo, manduntque alimenta, vorantque
Ingentes offas. Mox, nulla cibaria, uterque
Conclamant læti. Carnes consumserat omnes
Hinc Farbautiades; carnesque trabemque cavatam
Illinc Logo rapax crepitantiaque hauserat ossa.

Tum rex se solio jactans hæc personat alto:
Quid profitere, puer, teneras lanugine malas
Qui prima flaves? Cur his ades, hospes, in oris?
Respondet paullum submissa voce Thialphus:
Sint quamvis graciles artus, tamen impetus illis
Fulmineus, fixumque cito contendere cursu est.
Vix ea; cum Thursus, procerum stipante corona,
Exit. Ibi varius specie venientibus Hugo
Occurrit, qui terrarum discurrit in orbe,
Cœlestes visitque domos, infernaque regna,
Quem nusquam retinent sævis incendia flammis,
Insanumque fretum, firmataque mœnia ferro.
Signo jamque dato, rapidus volat ecce Thialphus,

Ut stridens fertur nervo redeunte sagitta,
Utque procella ruit per apertos turbine campos.
Mox premit hunc properans, mox præterit ocior Hugo
Visu terrigenûm, radiisque micantis olympi.
Ter currunt, terque inferior redit hospes anhelus,
Et se componit molli lassatus arena.

At rector: Tandem quid, ait, notissime fama,
Edere, Thore, paras. Torvo sic occupat ore
Odini sanguis: Si mulsea pocula virtus
Exhaurire, mihi modo porgite maximâ, ducam.
Nulla mora; ingrediens, famulis subeuntibus, ipse
Impleri Thursus prælongum nectare cornu
Imperat, utque datum, super hæc ita fatur: In aula,
Thore, mea procures primo conamine vertunt
Quod dextra torques aurum: bona, si sitit, illud
Pars gentis vacuat potu perfuncta secundo:
Ac ter respirans vulgus deponit anhelum.
Tum nil cunctatus magnæ Telluris alumnus
Invergit latices diductis faucibus arens.
Ut sorbet fluctus contorto marmore turbo,
Et pulsata tamen servat sua litora pontus:
Sic sese largis ingurgitat haustibus Æsus;
Sed spumare tamen cornu velut ante videres.
Hic rector: Tune ille, inquit, super æthera notus?
Tune ille altitonans, populos qui fulmine terres,

Quique gigantei perhiberis nominis hostis?
His excandescens verbis Odinia proles
Fecundum frangit cornu. Mox increpat ultro:
Ridetis. Genitor, vasti regnator olympi,
Me me crateras, cœlestia numina, fratres
Deplentem laudant. Non hæc ludibria curo.
Tentamen propone novum. Rex talia contra
Nubilus orsa refert: Nostræ gestare juventæ
Quam ludus felem veneratis tolle lacertis,
Non quia te laudesque tuas cognovimus omnes,
Sed ne tentamen videaris poscere frustra.
Protinus irrepit maculoso corpore felis,
Obliquatque oculos, sinuatque volumine caudam.
Hanc satus Odino mediam circumligat arcto
Complexu, multumque levat; sed mobilis illum
Surgentem felis lentata decipit alvo.
Tunc rex hæc adeo: Quos credimus ante futuros
Eventus equidem scimus. Te, Thore, pusillum
Grandis frustratur felis. Deus excipit ardens:
O Thursi vestris nimium ne fidite membris
Atque dolis. Sunt ossa mihi, nervique tenaces;
Sunt animi, horribilesque irarum in pectore fluctus.
Si vobis vires, mecum certamen inite.
Hic aversa tuens tales e pectore voces
Effundit rector: Nanum prosternere nostris

Indignum dextris. Grandævam scilicet Ellam
Acciri melius. Cedentibus inde catervis
Omnibus, intrat anus scabro rubigine telo
Innitens; cani squalent, intusque genarum
Pallores, tremulumque caput, cava lumina tristi
Fronte natant, rugisque cutis laxata, nigrique
Erosi dentes, liventia pectora turpis
Deformat macies, defessaque brachia pendent.
Sic hospes miserans: Procul hinc, ait, improba, gressus
Verte tuos; si non, perimam. Quem talibus Ella:
Ne sævi, nostros ne sperne minaciter annos;
Nam non spernendam, deus, experiere senectam.
His stravi multos, etiamnunc freta lacertis
His sternam multos. Subito temerarius ante,
Quam vocat hora, cadit. Digitis ibi corpora uterque
Suspensi sese variis incursibus urgent,
Perque vices crebro renovant clinamine nexus,
Et nunc poplitibus sidunt, nunc impete recto
Vastos impellunt humeros. Jam pectore pectus,
Jam pede pes premitur. Divinos exuit Æsus
Paullatim vultus. Quantum mutatus ab illo est,
Qui cœli perterricrepis convexa pererrat
Limitibus, gaudetque polos involvere flammis.
Circumdant (facinus) sudantia tempora nimbus
Insolitus pulvisque niger, vexamine magno

Genua tremunt; oculique natant caligine mortis.
Crudeles Nornæ! nixu procumbit anili
Qui potis est montes manibus divellere Thorus,
Incessuque cito pontum transire profundum.

Fas finem nostris, juvenes, imponere ludis.
Sat furiis animisque datum. Nox contrahit umbras.
Cras, Æsi, vobis melius decedere regno est.
His externorum casus lenibat acerbos
Thursus, jam tandem facie truculenta serenans.
Fluctuat incertus, quid agat Tellure creatus.
Namque manere quidem negat indignatio, salvo
Rege, redire nefas. Sed ibi nec viribus ullis,
Nec ferro valet ille suo. Si protinus illinc
Festinet iter, validos fugisse gigantas
Forte videretur: nihil hoc invisius uno.
Tum firmans animos alta requiescit in aula.

Ut sol consevit rorantes lumine terras,
Cum sociis ruit inde deus. Comitatur euntes,
Ac rector tandem placido sic inchoat ore:
Quid vultum demissus abis? Quid, maxime divûm,
Turbatos profers passus? Age, singula (namque
Tute foras comitesque tui) modo percipe, pandam.
Occurrens nuper (fateor) vos noctis in atris
Sollicito tenebris, solidoque viatica ferro
Constrinxi, manibus quæ vincula solvere non est.

Dein memet frendens ter hiulco fulmine terres.

Ictibus objeci scopulos: ceu montibus olim

Excisæ rupes, exstant vestigia saxis.

Quid mirum, si Logo rapax Hugoque volucris

Vicerunt: ille ignis edax, hic mentis imago est.

In ponto longi cornu (memorabile) summum

Mucronem mersi: pelagi siccata bibente

Litora te, surguntque novæ de fluctibus oræ.

(Persequar: an taceam.) Qui totum amplectitur orbem

Ingenti tensus curvamine Jormungander

Prorepat felis specie, quem nubilus ira

In sublime rapis: cauda vix verit arenas,

Luctaturque caput salso mersare profundo.

Tecum congregiens non exsuperabilis Ella

(Horresco referens) nullis adsultibus omnem

Te sternit terræ. Quot alit spirabilis æther,

Tot vincit tandem, cunctis invisâ, vetustas.

O magnas vires, o immortalia facta!

Ecce meos numquam famulos ædesque revises:

Tantum præstigiis possum. Jam sanguine plenos

Loridas vultus tollit, dextraque corusca

Incendit nubes. Sed nusquam moenia, nusquam

Apparent Thursi, vastissimus undique campus.

Discedit demum Nornis vehementer iniquis

Offensus, superas intratque inglorius arces.

DE
DIIS ARCTOIS
LIBER QUINTUS.

THE JOURNAL OF

THE AMERICAN

DE

DIIS ARCTOIS

LIBER QUINTUS.

PAULLATIM crescit diris audacia Thursis,
Contemptusque deûm. Postquam delusus ab illis
Odino genitus, sedes intrare serenas
Non dubitat superûm pelago qui præsidet Æger.
Hunc adventantem regnoque immane tumentem
Æsorum rector summa prospexit ab arce.
Inde illis placuit tumidos confundere sensus
(Cæde nefas violare domos), penitusque gigantem
Non exspectatis totum perstringere visis,
Ne quis coelicolas iterum contemneret altos.
Protinus hospes adest. Clari panduntur olympi
Stellantes valvæ, longe spatiosa refulgent
Atria, noctivagos clypeis imitantibus ignes;
Quales, ætherea cum pingit imagine planum
Oceanum, præbet populis innubilus axis.

Insidet omnipotens solio venerandus in alto
Odinus, circum nati magnique nepotes
Et Farbautiades. Divæ quoque tecta serenis
Vultibus exhilarant, radiosque nitentibus armis
Acceptos reddunt. Verni sic temporis hora
Gemmantem sol clarat humum, sic margine cœli
Oppositas veniens nubes illuminat eos.
Hoc licet obtutu stupeat, (quis crederet) Æger
Ingreditur, diuosque simul divasque salutat.
Quem pater æthereus verbis adfatur amicis,
Concilioque sinit sese miscere, sacrisque
Instructis dapibus mensis, considerare in aula.
Cum caliganti nox æthera velat amictu,
Tum cuncti ducunt enses: laquearia ductis
Ensibus, ut silvis nimbi flammantibus, ardent.

Hic admiranti cœlestia mœnia Thurso
Accumbit blanda celebrer testudine Brago,
Qua ventos frenat tumidos, rursusque procellis
Asperat oceanum, nemorosaque concutit antra:
Hac placat superùm mentes, hominumque labores
Solatur duros: hac permovet ossa sepulcris
Antiquis, Helæque implet terroribus umbras.
Tum docto tremulas percurrens pollice chordas
Incipit: Hospitio frueris conviva potentum
Adfatuque deùm; quamquam jam pocula pauci

Æsorum sumunt vestra de stirpe creati.
Tranquilli fugere dies, veteresque dolores
Incendere novi. Caussas si nosse laboras,
Fortia facta mei memorabo novissima fratris.

Nuper Rugnerus patriis de montibus ingens
Adspicit ortopedis moderantem frena caballi
Boeriden, cujus radiis micat aurea cassis,
Et densas nubes illuminat igneus umbo.
Qualis, cum lunæ rutilus nitet hesperus orbi
Conjunctus, blandoque vibrat splendore profundum,
Ardentique omnis cœlo speculator inhæret;
Haud aliter stupuit. Subito rediere superbi
(Infandum) mores: Quisquis per nubila curris
Non parvo sublimis equo, ne mente tumores
Concipe. Nos etiam contingere possumus astra
Conspicui, celeresque magis, specieque verendi.
Fatur, seque cito regionibus arduus infert
Cornipede aëriis. Mox lævum versus in orbem
Indignatus abit superas Odinus ad oras.
Ille olim hæc intra munimina considet, ardens
Semita durat adhuc; velut, obscurantibus umbris,
Stella cadens cœlum radioso limite signat.
Hac sequitur tumidus furiata mente, subitque
Atria Rugnerus. Sitit, insanitque levando
Ille sitim, verbis titubat, membrisque vacillat.

Mox vexat probris: Frejam, Thorique potentis
Uxorem pulchram rapiam, reliquosque trucidans
Coelicolas, nostris statuam has in finibus ædes.
Dixerat. Ast aliquis revocat Tellure creatum.
Ille horrendus adest, mundum flammantibus iris.
Intonuere poli, nullo patuere repente
Adflatæ reserante fores. Superimminet olim
Candenti sævus massa. Caput undique tristes
Rugneri cingunt, ceu mille tonitrua, mortes.
Stat tamen immotus: Quid id est, durissime divum,
Quid sævis? Nullusne pudor prosternere inermem?
Non justam paveo pugnam. Scelerare nefando
Crimine parce manus. Subito cadit ira, datamque
Acceptat legem Thorus. Dimittitur hospes.
Jamque instant forti quæ tempora debita pugnae.
Ambo conveniunt. Scopulis vélut editus ille;
Corque caputque silex, clypeus quoque saxeus, ipsa est
Clava lapis. Venit hic pluviis circumdatus atris,
Turbinibus flammisque suis: ignescit acutis
Frons contracta oculis: variant nigra nubila leti
Cingulaque, scutumque tonans, thoracaque: summæ
Fulmen inest galeæ, quod terras tangit et astra.
Tum furiale minans dextra jaculatur in hostem
Ultrici ferrum Thorus. Molitur eodem
Momento Thursus rigidum libramine pondus.

Occurrere sibi contortæ turbine moles
Immani, quarum certum non pertulit ictum,
Sed saxum valido diffinditur impete victum.
Malleus it, torvique domat montana gigantis
Tempora, pallentemque suis prosternit arenis.

Talia dum memorat, chelyn atræ more procellæ
Verberat. Astra putes concurrere, montibus undas
Illidi summis, resolutoque undique mundo,
Antiquum induci chaos horrendasque tenebras.
Tandem pulsatis sævo modulamine nervis,
Turbidus immoritur, digitis cessantibus, horror.
Qualis post hiemes effusa licentia ponti
Detumet, et tacito mulcet sua litora fluctu,
Sedatoque sinit solem ridere profundo.
Deinde hæc continuat: Quoties gravioribus, hospes,
Turgescit stimulis Thorus, truculenta minatur,
Moxque furit, subitos sequiturque ruina furores.
Haud igitur tutum est nostros temerare recessus.
Parvus adhuc et inermis erat, nova lumina quippe
Ætheris ardebant, novus undis litora pontus
Pulsabat, rarisque novas animalibus umbras
Omniparens præbebat humus; cum nuper olympo
Acceptus teneros Loptus contemneret annos
Hujus, et incautus juveniles luderet ignes.
Forte in conventu sedet invidiosa dearum,

Insignis specie Sifis, flaventque solutis
Colla comis, quales nulli comsere deorum
Stirpe sati, quales nulli comsere gigantes.
Has videt, et visas resecat Laufeia proles
Infandum joculans: Roseos effundere crines
Da leni vento. Simul hos jacit, auraque late
Dissipat adflatu. Facinus ridentibus illa
Fert superis graviter, thalamoque recepta quieto
Casibus illacrimat. Magnis exæstuat iris
Loridas, prensatque reum, terretque superstans:
Ossa tibi frangam, laceros per devia tesqua
Dispergam, diris tradamque volucris artus.
Ille refert: Divæ meliores, juro, capillos
Accisis reddam, saltemve prioribus æquos.
Sic ait, et præceps transcurrit inania cœli,
Jamque intrat terræ scopulosa cavamina Locho.
Quantum rarescit lux impendentis olympi,
Caligo tantum noctis densatur opacæ.
Mille vagæ volitant species, levitate fugaces
Quæ nubes superant. Veluti simulacra quietis
Multa patrant; nunc ligna dolant, nunc forcipe ferrum
Versant, argentum nunc aurum fusile cælant,
Inque atris varias exercent sedibus artes.
Hic mœstis moti precibus lacrimisque precantis
Ivaldo nati fabricant pretiosa repente

Dona: capillitium, quod ubi caput integit, illi
Increscet, pulchramque ratem, quæ per mare vastum,
Exemplo byssi licet usque plicatilis omnis,
It, quacumque placet, ventis impulsa secundis.
Hinc abscessuro non evitabile promunt
Missile. Fortuito reducem generatus ab horum
Gente videt primo tenebrarum in limine Brochus,
Alloquiturque citum: Cur, versutissime Locho,
Cur tantum gaudes? Quo dextera fulgurat auro?
Hic aversa tuens media inter verba rogantis
Has Loptus reddit voces: Cum talia tandem
Tu fraterque tuus longo conflabitis ævo,
Tum caput hoc tibi, Broche, feram. Nec plura; per auras
Diffugit, gradibusque petit properantibus Æsos.
Traditur Odino jaculum, Thoroque capillus,
Frejeroque ratis, nec deest facundia dictis.
Jamque vaporiferis massas fornacibus ardens
Germano fabricat Sindro celeberrimus arte
Tractandi chalybem. Capit aurea munera, divûmque
Atria Brochus adit. Cum nondum dicere Locho
Usus desierat rerum, procurrit, ibique
Exili magnum testatur voce dolorem:
Ipse ego, quem varii petulantia provocat ultro
Lochonis, venio, sanctumque accedo tribunal,
Et vobis coram, justissima numina, litem

Suscipio. Veram, precor, auscultate loquelam.
Irrisor nostri et contemtor acuminis ille,
Qui male ludificat genialia sæcula Loptus,
Se mihi pollicitus proprium caput usque daturum,
Si cum fratre meo conflare æqualia possem
Donis, quæ nostris nuper portabat ab oris.
Hæcce licet vobis videam concessa, licetque
Collaudata nimis, nec non adamata, recuso
Non ego iudicium. Mihi confidentia tanta est.
Quin etiam vestro, superi, permitto libenter
Arbitrio caussam, data queis miracula nuper
Sunt ea; sed saltem mea ne munuscula, divi,
Illius acceptis, tumidi contemnite; namque
Sic pertentatas res componetis utrasque
Æquius. Hæc fanti (quantum donaria possunt!)
Omnes arrident. Tum rursus talia Brochus:
Hic, Odine, tibi, qui parturit aureus æquos
Annulus octo sibi, quoties nox nona tenebris
Obnubit terras, cedit. Te, Thore, minantem
Malleus armabit, qui, quo jacies, inde cruentus
Sponte sua revolans iterum nova vulnera quæret.
Ne porcum, Frejere, meum contemne, profundum
Qui mare, quique potest pedibus transcurrere cælum.
Horrentes auro setæ cava nubila multa
Luce replent, nitidumque jubar, si forte per umbras

Spectantur medias, fundunt. Dein munera profert
Singula pumilio. Multum mirantibus Æsis,
Apprendit Tellure satus jaculabile ferrum
Victrici librans dextra, torquetque per auras
Non pacata tuens. Illud, ceu gentibus omen
Bellorum fatale, volat, tutoque latentem
Dejicit in regno necopina morte gigantem,
Adpersumque cruore redit cerebroque calenti.
Tum sic lætatus toto tonat arduus ore
Loridas: Vallisne tudes præstantior altis
Telisque gladiisque feris. Jam, numina, diras
Jam Thursorum equidem confidentissimus iras
Despicio. Sed si longum importuna per ævum
Soluta bella gero, templisque repello deorum,
Et tectis hominum sævissima monstra; favete,
Et gaudete mihi, palmamque relinquit Brocho.
Judicibus placuit magnis sententia dicta.
Oblato frustra pretio, Lausæia proles
Turbatis fugit pedibus venerabile cœli
Concilium pœnamque suam. Non talia Thorus
Fert tumidus, læsoque favens per nubila tendit
Ocior igne suo. Magis ac magis ille timentis
Terga premit, manibus mox arripit, inque relictos
Rettulit amplexans superos. Sic mater in ulnis
Infantem incassum luctantem gestat. At iris

Fervidus adgreditur cervicem tollere victor
Ex humeris victi. Caput hoc, nil amplius oro,
Sume tibi; sed non ideo fas lædere collum est
Ense meum, venasque meas. Cum talia fatus
Farbauto genitus, consenseruntque potentes
Huic divi; Brochus lacrimis exclamat obortis:
Si me, non saltem, tu fallaciſſime, nostram
Posthac eludes gentem sermonibus ullis.
Vix sic; et frustra conantia consuit arctis
Labra loqui coriis. Memorans ad carmina Brago
Hæc pulsat chordas, resonantque adsensibus astra.

Tum sic festivis stupefactus cantibus Æger
Compellat vatem: Præsentia cuncta videntur
Quæ narras. Nuper cogentem nubila sævum
Horresco Thorum, commota tonitrua, mortes.
Jam coram video temeraria dicta luentem
Lochonem poena. Veteres renovare tumultus
Unde datum, mentesque, senex, mollire cāendo?
Tum blandus fidibus socians vocalia Brago
Ora refert: Animum verbis adverte, docebo.
Divorum mira generatus origine Quasus,
Cunctarum est gnarus rerum, quas æthere in alto
In terraque vides. Longe lateque vagantem,
Multaque pandentem populis arcana maligno
Hunc ducti livore necant Galar atque Fialar,

Pumilione sati, calido miscentque cruori
Mel liquidum, quo non mulsum præstantius usquam est.
Potanti convexa patent nitidissima cœli,
Infernæque domus, præsentia, facta, futura.
Sed non criminibus possessio convenit illa.
Mox ulturo umbram Suttungo patris ademti
Traditur. Hinc rediens Thursus fatale recondit
Speluncis mulsum cæcis, natamque latebras
Adservare jubet, solique aperire parenti.
At deus omnituens domino male passus ab isto
Æternos abdi latices, se vultibus offert
Ruricolæ, potuque cupit non amplius uno
Ardentem sedare sitim, lataque repulsa,
Vastum perterebrat montem, ponensque figuram,
Quæ modo sumta fuit, celerem sinuatur in anguem,
Et tandem victor tutis illabitur antris.
Ter fulgent cœli candentia sidera, divus
Dum fruitur pulchra laticis custode reposti.
Tum vero horrisonum motu concussa fragorem
Dant juga, laxataque patent compage cavernæ.
Ilicet Odinus, trepida pallente puella,
Deplet ibi mustum blandis cum noctibus æquans
Quos modo pactus erat non parvos aridus haustus.
Vertitur inde aquila, validis inque aëra pennis
Se tollit, magnumque petit sublimis olympum.

Subvolat adsumtis etiam non segnior alis
Suttungus sperans tantum contingere numen.
Hunc semel elapsum poterit non tota gigantum
Progenies tardare poli convexa secantem.
Incassum Thurso librante per astra volatum,
Ecce subit raptor radiantes lumine postes,
Egerit inque cados liquidum, custodia cujus
Mi mandata, velut læti custodia fructus
Uxori mandata meæ, quo cuncta senectam
Numina gustato ponunt. Facundia nobis
Inde venit semper. Quoties calefacta bibendo
Enthea vis animi, volitantes concipit ignes,
Et quæcumque rotant vasti vertigine mundi;
Divinis toties numeris, ceu limpidus amnis,
Verba fluunt, secumque trahunt dulcedine sensus.
Tum concordantes impellit pollice nervos,
Flexanimumque melos resonabilis excipit æther.
Convivas mulcet cunctos insueta voluptas;
Præsertim citharæ durum canor occupat Ægrum.
Vix compos mentis surgit, tandemque profatur:
O rex coelicolum, tua gloria quanta, per ævum
Qua leges servas rerum, tua quanta potestas!
His si non bonitas minor est tua, quos mare vastis
Circumfundit aquis nostros dignare recessus
Visere, diis superis comitantibus atque deabus.

Adnuit Odinus: redit altis hospes ab astris.

TEMPORA prætereunt. Vaga ter reparaverat orbem
Luna suum, nemo vocat ad convivia divos.
Tum Thorus (subitos male temperat ille tumores):
Aut parat insidias veteres conversus ad artes,
Aut spernit nosmet nimium temerarius Æger.
Hunc ego. Multicolor resonat properantibus arcus
Passibus. In summis jamjam vestigia ponit
Terrarum clivis. Patriis nunc montibus illum
Adspicit acclinem: Superos fraudare malignus
Hospitio tentas. Ea non audacia tuta est.
Dixerat. Æger ibi placida sic voce locutus:
Sponte mea vellem festas apponere mensas
Tot pariter divis, quot habet stellatus olympus.
Ast (equidem fateor) mihi copia nulla lebetis,
In quo fas miscere deis optabile mulsum.
Hic deest, hunc præbe, convivia læta videbis.
Sic in corde premens fastus veteresque furores
Illudit Thorum, cui copia nulla lebetis.
Contra obliqua tuens: Mox, quod petis, inquit, habeto.
Vix ea fatus erat clarus Telluris alumnus,
Atque adit Hymerum, cujus narraverat olim
Divitias natus solidosque ex ære lebetas.
Qui processuro (sic fama est) non negat illi

Ire comes. Sūnt in scopulis exesa remotis
Atria, quæ cingunt mœsta formidine luci,
Et circumfuso mare verberat æquore motum.
Illic Hymerum letalia carmina juxta
Funereæ ingeminant volucres, ac sæva ferarum
Agmina terrificis tenebras ululatibus implent.
Æsus adest manibusque petit victricibus alta
Ostia, quæ pandit rigido stridentia ferro.
Hunc anus atra cutem, nongentis horrida collis
Commovet intrantem; nam vultibus inspicit usque
Omnibus obversis, flammæ emittit et iras
Omnibus ex oculis, variatque furoribus ora.
Nescit magnanimus quem primum conterat Æsus
E tot verticibus. Dubitanti pocula ponit
Virgo decora genas, indutaque vestimentum
Fulgenti virgatum auro. Venatur in altis
Rupibus, inquit, herus. Nimium proclivis ad iras
Est subitas, alienigenisque suisque minatur.
Sed tu commoti primos fuge pectoris æstus,
Consiliumque, precor, ne nostrum despice vecors.
Hac forsā sola poteris ratione reverti.
Hæc memorans te, Thore, petit, blandisque puella
Seducit verbis; et vastam pone columnam
Occultat, magnos quæ sustinet octo lebetas
Ordine suspensos rutilo. Mox ardua rupes

Motibus horrendis quatitur, circumque profundæ
Convalles reboant, silvæque fragore vetustæ,
Portarumque cadunt firmata repagula ferro.
Jamque intrat dominus. Quantus se tollit in auras
Montis apex, cujus cœlum pineta tenebrant;
Tantus se mediis Hymerus sedibus infert.
Illius canet gelidis glaciata pruinis
Barba modo nemoris, dira letaliter ira
Immites ardent oculi. Mox intonat ultro:
Thorus ubi? Non me, mentis præsentia fallunt.
Vix has jactanti voces nongenta latentem
Ora simul produnt. Secus haud, surgentibus curis,
Murmurat oceanus scopulosas fractus ad oras.
Hic designatam circumspicit ille columnam,
Quam visu rumpit mediam, trabibusque supellex
Decidit a summis: regemit vicinia tota.
Haud aliter quam si repletam grandine multa
Elidat nubem densatus in aëre turbo.
At nil commotus prodit Tellure creatus.
Quem ferus adspiciens Thursus flammatur, itemque
Horrescit: veluti medio ratis æquore, fervens
Quam rapit huc æstus, rapit huc contrarius auster!
Sed tandem divum, mutata voce, salutat.
Mox mensa tribus instructa de more juvenis,
Dira movens animo jubet huic accumbere Thorum.

Qualis vere novo fluvius vorat imbribus auctus
Ac nivibus glebas, salices, visinaque ripis
Saxa, nec immensus saturatur pastibus ullis:
Non secus Odini suboles cum carnibus ossa,
Consumitque boum geminorum viscera tota,
Et jejumat adhuc. Cœna desurgit uterque
Multum dissimilis: somnos securus inertes
Æsus init: curarum Hymerus fluctibus atris
Jactatur. Quo forte suum deterreat hostem,
Bergelmi suboles, si armis prosternere non est,
Dum secum versat; clarus falgore jubarum
Scinfaxe magnum caligine liberat orbem.
Excitum stratis peregrinum vocibus ille
Increpat his: Agedum, mecum sulcare profundum
Ne fuge; namque mihi lino mens fallere pisces,
Sicque famem sedare tuam. Tum talia fatum
Passibus haud sequitur lentis Odinia proles.
Frustra escam poscenti ultro fit taurus eunti
Obvius. Arrepto caput huic cum cornibus aufert,
Admirante fero, nec non minitante gigante.

Jamque carina citis rapitur per cærula tonsis,
Allatrante salo: jam litora nulla videntur:
Jam montes fiunt nubes: jam rarior alto
Innatat oceano volucris. Non sustinet ingens
Hymerus vastum sulcare diutius æquor.

Ille igitur summa jaciens de puppe recurva
Æra, duos captat spatiis ingentibus undas
Sternentes cetos. Non segnior induit hamo
Colla torosa comes, quæ Jormungander hiatu
Devorat horrendo, ratis inclinataque tractu est.
Tum vero insurgens animoso pectore Thorus
Alternat crebro certantia brachia nisu,
Ac ducit tumido contentum e gurgite funem.
Ilicet exitiale caput spumante barathro
Erigitur: patulo destillat ab ore venenum:
Luminibusque micat gravibus genus omne furorum.
Hic torvam frontem valido ferit ille Miolno.
Avertunt mortem triplices (ut fama) sorores
Immani a monstro. Squamosa volumina in omni
Ictus impatiens ponto simul explicat anguis.
Intumuit pelagus, maduitque adspergine cœlum,
Contremuitque solum, motis radicibus imis,
Inque fretum recidit nulli lætabilis hydrus.
Ecce vacillantem trepidus pallensque phaselum
Dat Thursus retro, spumas torquente sonantes
Remigio, multumque cupit contingere portus.
Ut tamen optatis iterum successit arenis,
Mens infanda redit: Si quid potes, edite divis,
Aut tecum porta pisces, aut litore nostram
(Forte tibi levius) religa de more carinam.

Hactenus Hymerus. Magnis cum piscibus ipsam
Imponens humeris cymbam, tantaque laborans
Mole nihil, subiit, scopulis nutantibus, ædes,
Ac projecit onus Boeridæ clara propago.
His non mutatus virēs negat ullius esse
Momenti Thursus, calicem nisi conterat Æsus.
Hunc deus arripiens manibus sustollit, acutæ
Illiditque petræ, valido petra dissilit ictu,
Ferrei dissiliunt postes, solidæque columnæ;
Ast illæsus adhuc adamantinus esse videtur
Caute calix ferroque simul. Connisus utrisque
Loridas genibus divinaque robora sumens,
Hostili vehemens fronti, ceu fulmine adactum
Horrifico, infligit calicem. Inviolabilis illi
Exstat apex capitis; rigidum contunditur aurum.
Qualis pinetis insibilat auster opacis,
Ingemuit montana lues, rursusque profatur:
O tibi quanta licent! Sed non me viribus æquas,
Ni valeas etiam magnum gestare lebetem.
Hunc, adspersa non conditione, repente
In caput attollit validus Telluris alumnus.
Quamquam ingens moles mediis splendet in astris,
Hinc illincque tamen creberrimus annulus imos
Vadentis talos adverberat. Undique saxa
Sub pedibus sidunt; humeris sed sustinet Æsus

Procedens pondus, fulvoque potitur ahenō.
Tandem Thursorum subeuntem pone catervam,
Eque cavis alios venientes pronus ad iras
Respicit Odino genitus. Ceu colligit olim
Tempestas vires, mox totum surgit aquarum
Incurſa pelagus, motisque tonitribus ignes
Elisi feriunt montes, dant sæcula leto;
Non aliter Thorus, circumstipantibus illis,
Triste vibratque supercilium, volvitque (tremendum)
Arduentes flammis oculos, et morte Miolnum
Præfixum gelida rotat ocior ætheris atro
Turbine, nilque furens nisi fœda cadavera linquit.

The first of these is the fact that the
 system is not a simple one. It is a
 complex one, and it is not possible to
 understand it without a knowledge of the
 principles of the system. The second
 fact is that the system is not a
 simple one. It is a complex one, and
 it is not possible to understand it
 without a knowledge of the principles
 of the system. The third fact is that
 the system is not a simple one. It is
 a complex one, and it is not possible
 to understand it without a knowledge
 of the principles of the system.

The fourth fact is that the system
 is not a simple one. It is a complex
 one, and it is not possible to
 understand it without a knowledge
 of the principles of the system. The
 fifth fact is that the system is not
 a simple one. It is a complex one,
 and it is not possible to understand
 it without a knowledge of the
 principles of the system. The sixth
 fact is that the system is not a
 simple one. It is a complex one,
 and it is not possible to understand
 it without a knowledge of the
 principles of the system.

DE
DIIS ARCTOIS
LIBER SEXTUS.

DIS VECTOIS

LIBR. ARIST.

DE

DIIS ARCTOIS

LIBER SEXTUS.

CIRCUMFUSA freti Lescea sonantibus undis
Surgit ab oceano, tumidi quam gurgitis Æger
Rector habet. Mediis exesa in rupibus aula est,
Statque intus solium multis præsigne lapillis,
Et postes pingunt conchæ summumque lacunar.
Illuc deportat madidum stillante lebetem
Victorum sanie victor, traditque tyranno.
Successu gaudens Thursorum rursus in oras
Odini suboles redit, et convivia divûm
Nil curans dextra movet horrida bella tonanti.

Non mora longa fuit; superi de more vocantis
Tendunt in sedes. Primus regnator olympi
Fertur equo, comitatque Tyrus, comitatque Niorder
Cum nato, Vidarque valens, Bragone sequente,
Invitum ducit custodem a mœnibus altie.

Frigga quoque adventat superûm regiâa, potensque
Diva voluptatum sequitur, frontisque severæ
Sifis adest, comitemque sibi Gefiona maritam
Divini adjungit vatis, Scadeque jugosos
Venatrix linquit montes silvosaque tesqua.
Cœlestum toto discurrit in agmine Loptus
Multa movens animo. Nunc hos sermone moratur,
Nunc illos ludit. Genii lemuresque coruscis
Plaudentes pennis volitant circumque supraque.

Convivas celsa recipit spectabilis aula
Undarum dominus. Cingunt rubicunda coralla
Algosos crines: viridis perfluctuat albo
Admixto vestis laxæ prægrandia membra.
Illius conjux natis circumdata Rana
Circumfert dextra mersos ducentia nautas
Retia, tranquilloque, nigris cessantibus euris,
Innatat oceano, superisque arridet amica.
Ut pressere toros vivo de marmore, festa
Tempestate sonant fluctus, vitreisque novenæ
Verticibus veniunt ad litora nota sorores.
Non tales cœlum miscent pontumque revulsis
Montibus. Ac veluti, zephyris redeuntibus, aura
Mitior illudit nemorosis saltibus; illæ
Sic convivarum mulcent concentibus aures.
Apponunt mensas apte Fimafengus et Elder;

Purpureos sternuntque toros, et iussa capessunt.
Pro lychnis aurum radiantibus atria fulvum
Illustrat; mulsoque deis (si credere dignum est)
Exhaustæ gemmæ, nullo infundente, replentur:
Sponte sua lances onerantur dulcibus escis.

Omnia cumque placent divis, tum laudibus ambos
Ante alia extollunt agiles per tecta ministros.
Sic lautas præbent epulas, sic pocula plena
Convivis dant sidereis dominoque hibaci.
Invidet his Farbautiades, cœtumque verendum
Despiciens tectis Fimafengum obtruncat in altis,
Et spargit mensas ipsosque cruoribus Æsos.
Multa indignantes longis mucronibus omnes
Umbones pulsant rutilos, mortemque minantur
Laufeja genito. Cœli fugit ocior atro
Turbine, silvestresque petit de more latebras.

Parva mora; egrediens antris, Eldrumque monentem
Contemnens aulam (quanta est audacia) rursus
Intravit, fictaque simul sic voce locutus:
Defesso potius dulces date nectaris haustus,
O socii, sedemque mihi pinguesque catinos,
Quam miserum obliquis me oculis spectetis iniqui,
Festivisque (nefas) sileatis in ædibus Ægri.
Hæc Brago contra: Tibi qui debentur honores?
Numina supplicibus frustra sermonibus ambis.

Occurrit Farbautiades: Quo tempore primum
Immensi moles mundi digesta, cruore,
Boeride, mixto genialia fœdera nostro
Sanciimus. Numquam sine me convivia læta
Te celebraturum (memini) jurare solebas.
Vidare ibi cedente locum (patris illa voluntas),
Tunc ita persequitur: Vos dii salvet deæque,
Qui cœli colitis nitidissima mœnia, quique
Terrarum colitis montes nemorosaque tesqua.
En vobis equidem spumantia pocula sumo.
Toto de numero solum detestor iniquum
Bragonem, semperque meis vexabo loquelis.
Ille sub hæc: Consanguineos cantare rebelles
Devictosque tuos valeo, frameasque lacertis
Haud torquere minus valeo, si postulat usus.
Sed pacis (fateor) non me studiosior alter:
Præsertim cum festa juvant sollemnia divos.
Insigni donatus equo rutiloque redito
Hinc gladio, demens modo ne convitia facto
Addideris, nosmetque probris ne læderis ullis.
Scilicet hoc opus est, longe segnissime Brago,
Hic mensas inter digitis percurrere fila.
Sed pugnare manu quis cuspide fortiter uti
Te vidit? Fœda læsum rubigine ferrum,
Trade tui mannum simili. Tandemque monemus,

Si rixas sedare cupis, ne jurgia jactes.
Tum mœrens placidum compellat Idunna maritum:
O conjux, noli dictis incessere Loptum
Immemor hospitii, tua per gratissima semper
Carmina, dulce caput, mea perque potentia mala
Obsecro; sed vestram melius componere litem est.
Cui Farbantiades: Thalamos ingressa nefandos,
Si tandem tibi sana placent, nunc femina nostris
Ne demens lamenta virilibus insere verbis.
Talibus indoluit Gefiona: Miserrime, nescis,
O Locho, nescis diro cantamine cæcus,
Quo te fata trahunt immitia. Rettulit ille:
At vero novi juvenem, turpissima, novi,
Qui tibi, virgo, dedit pretiosa monilia, postquam
Te propter cubuit pernox. Stellantis olympi
Hic rector Loptum verbis castigat amaris:
Tu divam, cujus factorum conscia mens est,
Opprobriis laceras! Quoties te fraude reformas
In diras facies, et monstra immania terræ
Progignis specubus? Locho: Muliebria, dixit,
Parcius objicias. Equidem tua crimina vidi.
Scilicet egregium vultus mutasse magorum est
Cœlestes formis tibimet, tumultisque priorum
Delituisse cavis, populosque necasse veneno.
Quos interfatur divûm regina potentum:

Hæc arcana nefas narrare minoribus, Æsi,
Cœlicolis. Si Balder adhuc, Laufeia proles,
Viveret, obscœnis superùm convivia dictis
Non infamares. Nil motus mente reponit
Farbauto cretus: Tu me vesana lacesis,
Quam quondam (memini) fratres Viloque Veusque
Confovere simul. Vanum laudare p̄remtum est
Natum, quem nosmet sub tartara misimus atra.
Hunc sic increpitat tenerorum mater amorum:
O incaute, deam jugulas, sapientia cujus
Maxima, cœlestesque animos immanibus ausis
Infensos reddis. Mentis compesce furores.
Loptus ad hæc: Quis te non exoravit adulter?
Quem nostrum (facinus) non irretire dolosis
Illecebris conata tuis herbisque nefandis?
Virgineos agedum lusus blandosque susurros
Per noctes audi; sed ne, vilissima Freja,
Sic te colloquiis ultro committe severis.
Corripit hunc tali placidus sermone Niorder:
Divorum requies, hominumque æterna voluptas
Illius munus, nemo quod, perfide, nemo
Te novit melius. Terra est mihi testis et æther.
Nec veneranda minus cœlo pulcherrima Freja,
Quam frater, quo non superùm præstantior alter.
Locho pauca refert: O lascivissime tandem

Viventum monitis alios urgere molestis
Desine, nominibusque tuos decorare superbis.
Haud aliquis te deterior per sæcula nasci
Te genitore potest. Celso Tyrus occupat ore:
Frejerum carpis, nivibus qui vere solutis
Campis dat segetes silvisque silentibus umbras,
Et super omne genus mira dulcedine vitæ
Implet, proque bonis infringere fata laborat.
Tu natum carpis talem sator improbe carpis
Monstrorum, magnamque deam. Mox excipit ardens:
Ista mihi numquam placuit suasoria lingua.
Nunc noli, quia dira luis perjuria, noli
Progeniem culpare meam. Meliorne videtur
Natus, quem compressa mihi genuit tua conjux?
Frejerus tunc hæc adeo: Sub rupibus altis,
Quas fervens pelagi circumtonat ira, jacentem
Luctantemque lupum video, frustra que minantem.
Protinus huic similem tibi, ni mutescis, iniquo
Imponent pœnam divi. Lausæia proles:
Pone supercilium, demens pro virgine, dixit,
Qui dederis gladium, sapientius utere lingua.
Hemdalus: Ah nimium clamoribus obstrepis istis
Diis, ait, æthereis. Agedum, malesane, tumores
Hostilis depone animi. Cui turbidus ira
Respondet Loptus: Pluvia statione relictæ,

Frigoribus si forte rigens, convivias, custos,
Concelebras, rebus nimium ne fide secundis.
Quem sic alloquitur Scade: Crudelia, Locho,
Te, puto, fata manent. Cum tu, fœdissime, justis
Plectere a divis, patris haud oblita peremti,
Tum præsens diris ego te cruciatibus uram.
Exclamat Farbautiades: Præsagia curo
Ista parum; cunctis quoniam communia nobis.
Quod si læsa dolis, ergo te ulciscere: dignum est.
Namque (fatebor enim) tuus insidiante necatus
Me genitor. Sed acerba tamen nimis esse videris!
Quam collum diversa meum complexa jacebas.
Os ori jungis, calefactaque pectora pressas
Pectoribus. Qualis thalamum me Sifis in altum
(O quantum pallet tantæ sibi conscia culpæ!)
Invitat, varioque fovens sermone moratur.
Illa nihil. Rediens maledicta novissima Thorus
Audierat. Non sic aquilo, non ignea moles
Sic medias penetrat nubes. Tellusque polusque
Contremuere simul, portas simul ille refractas
Fulmineis aufert manibus. Tum nubilus ira
Protonat: O furibunde, sacro procul aufuge cœtu;
Sin autem obstiteris, caput a cervice revellam,
Aut totum abjiciam in tractus orientis, opacæ
Aut te detrudam tortu sub viscera terræ.

Cunctatus Loptus submissa voce profatur:
Multa pudenda quidem, longe sævissime divûm,
Objectare tibi possum, tamen ædibus uni
Excedam. Tu namque undas confundis et astra.
Mox se convertens oculis immitibus Ægrum
Adspectat, verbisque senem compellat acerbis:
Ante, insane gigas, tua fluctibus omnia canis
Merget hiems, totisve furent incendia tectis,
Quam (non fallor enim) cœlestia regna tenentes
Has intrent valvas Æsi, vitæque volucres.
Pressit ab his vocem, tenuique fugacior aura
Avolat, et solis in montibus exigit ævum.

CONTEMPTOR quamquam superûm silvestribus antris,
Umbrosisque locis noctesque diesque latebit;
Attamen indulgent divi vivacibus iris,
Vestigantque omnes, quæruntque per avia pestem.

Prospicit interea cœli sublimis ab arce
Bœerides profugum, monstratque frementibus illum
Numinibus, gaudetque graves imponere pœnas.
Est ingens rupes, præruptaque saxa coronant
Incurvæ pinus, fractæque cacumina quercus.
Hinc atque hinc cingit fluvius spumantibus undis,
Exterretque suis plus quam vicina ruinis,
Longinquosque irrorat agros. Sibi Loptus in illa

Multiforem posuit sedem, stravitque cubile.
Ilicet huc properant animis ardentibus Æsi,
Intentantque manus, cum celso vertice Locho
Se dat præcipitem, transformaturque repente
In piscem, rapidoque cadens torrente receptus.
Jactatis circum vastum ter retibus amnem
Everrunt, cunctos solito ter lubricus astu
Eludit. Tum sæva ruens per flumina Thorus
Ingenti prensat dextra, cogitque premendo
In faciem transire suam. Pars grandia saxa
Infigunt terræ, quibus insuper impius ille
Impositus; pars in gelidis convallibus ambo
Confestim arripiunt, patris oblectamina, natos.
Mutatus fratrem Valo feritate lupina
Naronem laniat. Sanie manantibus atra,
Et mox in ferrum versis miser intestinis
Vincitur genitor, supra quem læsa tumentem
Suspendit Scade madida de rupe colubram.
Dumque dei nequeunt umquam rescindere divûm
Acta, virum juxta residens fidissima conjux
In pelvim sumit virus squalentis echidnæ.
Ast ubi progressa est, largum fusura venenum;
Instillant vultus (visu miserabile) guttæ
Vipereæ, taboque fluit quæ plurima circum
Canities hirsuta jacet, cava lumina vibrant

Ignē vago, longē reboat clamoribus æther,
Ac tellus (ut fama) labat conatibus hujus
Rumpendi solido nexas adamante catenas.

ADSPICIMUS triplicum penetralia celsa dearum
Æternis horrere minis, semperque malorum
Obtexi magis atque magis pallentibus umbris.
Heu! propulsatis majora pericula restant!
Tempus erit, quo, dejectis altaribus, Æsos
Contemnent lucosque sacros, bustisque nepotes
Magnorum illudent heroum, ingloria turba.
Quin etiam populi sanctas evertere leges
Incipient. Fratres rapidarum more ferarum
Invadent fratres. Cæsis genitoribus, ipsas
(Horrendum dictu) matres, mala pignora, nati
Passim incestabunt. Tandem fatalia, tandem,
Pro dolor! advenient scelerato sæcula mundo.
Tum niger (ut perhibent) inferno Garmus in antro
Implebit sævis superas lātratibus auras.
Omne solum rigidis aquilonibus atque pruinis
Contristabit hiems, quam nulla remolliat ætas.
Confligent montes, fervent vertigine fluctus
Æquorei, retroque suos labentur in ortus
Flumina, silvosisque cadent in saltibus olim
Fronuentes umbræ, ruptis radicibus imis.

Ecce autem, Thursis Helæque cohortibus atris
Cum ductore suo coëuntibus, alta solutus
Æquora Locho secat puppi, dirusque, catenis
Excussis, ululans pontum percurrit apertum,
Pectoribusque tenuis superat freta turbida Fenris.
Versat in oceani spatiosa volumina vastus
Jormungander aquis, saxosaque litora multis
Amplectens gyris, siccis infertur arenis.
Denique prorumpit tenebrosæ janitor aulae,
Sanguineis oculis rapidoque tremendus hiatu.

Commotus turbis inflavit ubi aëre cornu
Hemdalus auratum, gemitus de montibus imis
Dant nani mœstos, quæ frondibus arbor opacat
Sidera concutitur, patulusque tremiscit olympus,
Immugitque solum. Sævis clangoribus Æsi
Turbantur. Frustra genitor petit alite cursu
Divinos Mimeris latices, frustra que futura
Perpendent omnes qui servant mœnia nati.
Nulla mora; unanimes superùm sua quisque capessunt
Arma truces, sese simul exhortantur in hostes.
Destituunt etiam tectam clypeis Valhallam
Heroës, stipantque deos fulgentibus hastis.
Hos inter motus conspectus in æthere Surtus,
Flammanti terret gladio rutilisque manipulis
Subjectas acies, ac fervidus imminet orbi.

Est locus in terris (veteres dixere coloni
Vigridum), longeque patet lateque, nec altis
Invis arboribus, nec aquis, nec collibus usquam.
Huc pater Odinus galea fulgente coruscus
Loricaque gravi jaculoque adventat acuto.
Occurrens illi Fenris furit unguibus uncis,
Infectos jactatque oculos letalibus iris,
Fumantesque cavis ignes ex naribus efflat,
Et, quantum non pontus, hiat, cœlumque profundum.
Quos deus adsurgens validos non segniter ictus
Obliquat monstrum nunc huc nunc faucibus illuc
Incursans patulis eludit, et æstibus ultro
Debilitat. Quoties illi succurrere Thorus
Vult, toties dextram revocat propiore periclo
Terribilis serpens. Modo sese in nubila tollit
Maximus, arrectis tumidis cervicibus, unde
Despectat campos, et sibilat arduus ore;
Interdum rapidis amplexibus implicat ille
Millia; vulnificis modo dentibus enecat hostes;
Interdum torta diverberat agmina cauda.
His fatum traxisse fuit letale venenum,
Tantum aliis vidisse procul squalentia terga,
Sanguineasque jubas, gelidaque micantia morte
Lumina. Nil visu motus Telluris alumnus,
Fulmineo bis colla ferit squamosa Miolno;

Collectis arcte spiris ingentibus, hydrus
Bis perfert plagas. Sed, ibi coëuntibus atris
Nubibus ac pluviis, tonât horridus igne trisulco
Divus, et illidit caput intractabile saxis.
Immoriens flammæ tætrum de corpore odorem
Exspirat toto, virusque nocentius illo
Eructat, quo cuncta cadunt animalia, quoque
Pugnantes animæ languent. Jamjamque recedens
Pestifero perit adflatu modo victor in arvis.
Hæc respectantem rictu vorat acer aperto
Odinum Fenris, pedibusque rapacibus alnum
Frejerum conculcat humi, quem stravit inermem,
Ceu florem nimiis torret fervoribus æstas,
Conterrens populos ignita cuspidè Surtus.
Invadit monstrum connisus corpore toto,
Ac ferrum Vidar per hiantia protinus ora
In cor demittit. Lato de vulnere sanguis
Emicat, et dira rorant adspergine nubes.
At Tyrus interea geminatis viribus ardens
Tartareum mactare canem, pereuntis acutis
Unguibus immoritur. Fortes utrinque phalanges
Incensæ visis, omnes gravioribus inter
Se pugnant odiis, spernuntque pericula læti,
Dummodo confodiant diros mucronibus hostes.
Post varios casus tum provocat Hemdalus ense

Lochonem stricto. Venit ille, citatior euro,
Obvius instanti. Furiis æqualibus ambo
Concurrunt. Animas per mutua vulnera demum
Profundunt, hostis læti spectare cruores.

Jamque vorant solemque lupi lunamque rapaces,
Ex altoque cadunt stellæ, spumantibus undis
Et subsidit humus; mox tellus, æquora, cœlum
Conflaurant flaminis, immensaque mœnia mundi.

IGNIBUS extinctis rapidis, emerget opaco
Protinus e barathro tenues in luminis auras
Terra virens, quæ sole novo lunaque renata
Stellarumque globis radiantibus omne per ævum
Fulgescet; quam non hiemes, non flamina rauca,
Non æstus urent; sed purior aëre nostro,
Cæruleus pontus sacras circumfluet oras.
Quin mox sponte sua (mirum) flavescet aristis
Omnis ager, ramosque onerabunt aurea poma,
Æternumque canent avibus redolentia rura,
Altivolæque aquilæ blando clangore sonabunt:
Dulce gement roscis proni convallibus amnes;
Dulce gement gelidis silvarum in montibus umbræ.
Omnipotens illic tabulas Fimbultyrus Æsis
Antiquas reddet redivivis. Mœnia nusquam
Constituent divi: nitidum pro culmine cœlum.

Hic nullis locus insidiis, non ensibus usus,
Per se tuta satis tellus, currentque sereni
Imperturbatique dies. Nova lilia semper
Ex se fundet humus in læta cubilia, lenesque
Arcseset somnos perlucidus humor ab antris.

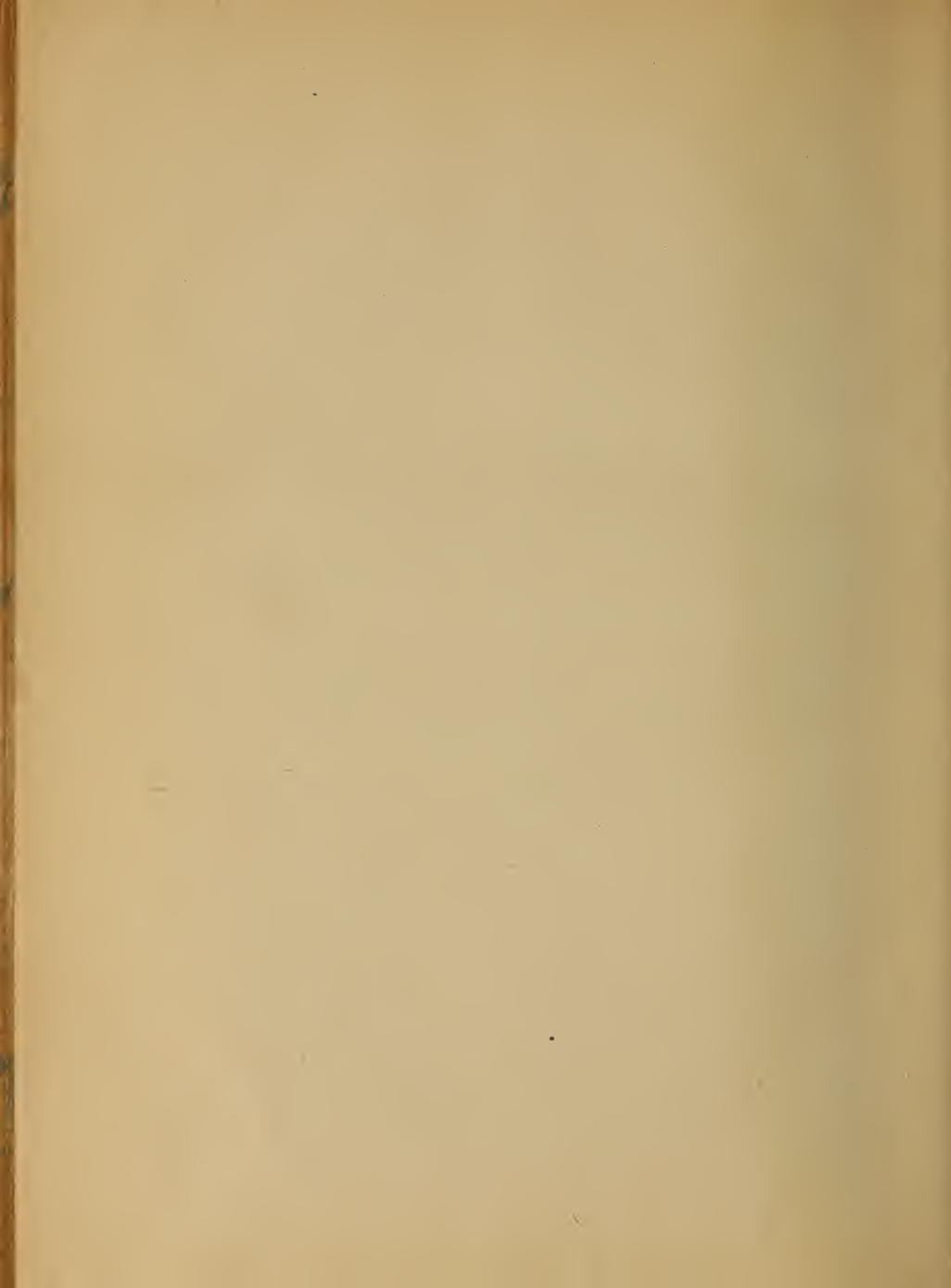
En arx stellato præclarior æthere mitem
Auroram spectat. Postes adamantibus ardent,
Circum auro valvæ radiant, argentea tecta
Collucet, miroque nitent fulgore columnæ.
Qualis vere novo frondentibus aura viretis
Inspirat, gemitusque edunt in collibus amnes,
Responsatque fretum; talis, cœlestia si fas
Terrenis conferre mihi, concentus ab altis
Turribus auditur, sonituque immensa resultant
Atria. Conveniunt illuc, justissima turba,
Felices animæ, gaudentque micantibus una
Sedibus, æternæque fruuntur fœdere pacis.
At boream versus loca circumfusa procellis
Frigoribusque jacent, tenebrisque voraginis atræ
Conduntur. Veris nusquam vestigia, tristes
Exhalant nebulas stagnata paludibus arva.
Illic de vivis serpentibus alta (tremendum)
Posta domus, quorum paries liventibus omnis,
Et tergis horret tectum, vibrataque linguis
Sibila multifidis implent terroribus umbras,

Perpetuoque fluunt patulis e faucibus intus.
Atra venena. Supervolitant (immane) dracones
Aligeri, fumosque vomunt, atque unguibus uncis
Huc illuc raptant sanie stillantia membra.
Sic percussores sævæ per sæcula pœnæ,
Perjurosque manent, contemtoresque deorum.

JAMQUE tibi, regio Gothicæ dulcissima terræ,
VICHIA, quercetis abiens in nubila cœli,
Haud segnis pepigi quæ vovi carmina, surgunt
Qua veterum tumuli, celeberrima saxa vetustis
Heroum qua stant titulis, fera prælia quaque
Litoreis incisa petris, imitamina rerum.
Si te digna cano, me tandem contege functum
Antiquos inter cineres, ubi noctibus atris
Arma reposita micant, animæque virentibus errant
Ingentes lucis, regumque capacibus antris.

EMENDANDA.

P. 12	V. 8 annos,	L. annos
— 14	— 18 Hoeder	— Hoedus
— 14	— 25 vultus	— vultum
— 16	— 16 profundum	— profundum,
— 30	— 17 Pollicitur	— Pollicitus
— 37	— 18 fugentem.	— fugentem
— 45	— 1 Cumque	— Usque
— 53	— 15 Millia	— Mille in
— 56	— 2 Baldri	— Baldri.
— 67	— 1 Ignisque	— Atque ignes
— 61	— 11 triplicum	— truciū
— 74	— 4 moerent,	— moerent
— 89	— 4 Hos	— Has
— 90	— 14 vestros,	— vestros.
— 95	— 10 cognovimus	— non novimus
— 96	— 9 Persequar: an taceam.	— Persequar, an taceam?
— 125	— 17 factorum	— fatorum
— 131	— 4 triplicum	— truciū

LIBRARY OF CONGRESS

0 003 095 634 5

